

๑๕๗

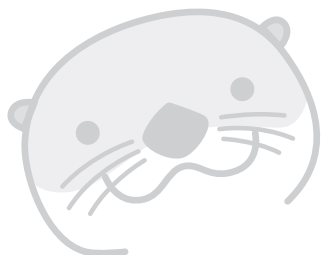
ข้านี้แหละ ปลาน้อยของท่านเทพ 鱼香四溢

หมั่วฉาจวีฉี 抹茶曲奇

เขียน

สีเมฆา

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฎ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ทรงหลินกลับไปห้องตำรา พลิกอ่านหนังสืออยู่ในห้องด้วยความเกียจคร้าน

อาเหลียนเดินตามเข้าไป อธิบายกับเขาว่า

“ข้ากับพี่ไปสวันไม่มีอะไรกันนะเจ้าคะ ช่างเลินอย่าเข้าใจผิด”

— หมั่วฉาจวีฉี

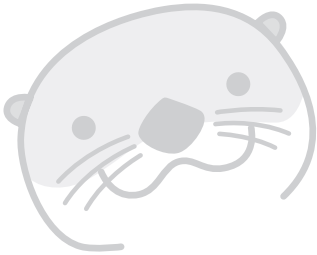

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรกุล

คำนำสำนักพิมพ์

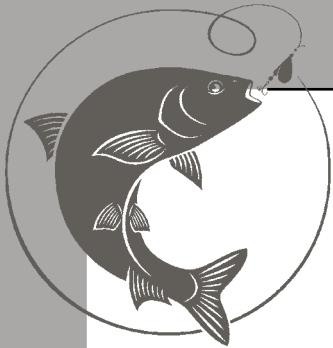
ขำนี่แหละปลาน้อยของท่านเทพเป็นนิยายรักอารมณ์ดี ทะลึ่งนิดๆ ทะเล้นหน่อยๆ เป็นเรื่องราวความรักระหว่าง “หรงหลิน” เทพสงครามแดนสวรรค์กับ “อาเหลียน” ภูตปลาฮาเหลียนจากแดนปีศาจ ที่รักกันอย่างลึกซึ้งดึ่มด่ำ ด้วยความที่หรงหลินเป็นเทพผู้สูงส่งจึงปากแข็งและทะนงตนไปบ้าง แต่สุดท้ายด้วยความเพียรพยายามของปลาน้อยธรรมดาๆ อย่างอาเหลียน หรงหลินจึงเปิดใจให้นาง แถมยังซึ้งมากด้วย

เมื่ออ่านจบแล้ว คุณจะรู้สึกทั้งรักและหมั่นไส้หรงหลิน และรักและเอาใจช่วยอาเหลียน

กมลจรัส

๑๕๗

หงหลินเห็นเช่นกัน เขายื่นหน้าเข้าไปพลงยืมน้อยๆ
กล่าวเสียงกุ่มต่ำว่า “...อยากจูบเข้าหรือไม่”
แม้รู้ว่านางอยากจูบเขามาก
ทว่าเขที่เป็นบุรุษควรให้เกียรตินางสักหน่อย
เขาเป็นฝ่ายเริ่มก่อนก็ได้
อาเหลียนครุ่นคิดแล้วหยิบพีชน้ำตากล้างขึ้นมาแผ่นหนึ่ง
ยัดใส่ปากหงหลิน
ในใจของหงหลินเคื่องโกรธ จึงยื่นมือออกไปบีบปากของนาง
เห็นแก้มของนางนุ่มลงไป ปากเล็กๆ ยื่น
เขาพลันยื่นหน้าเข้าไปจูมพิตนางแรงๆ

ปลาโง่ตัวหนึ่ง

ที่อยากตอบแทนบุญคุณ

อาเหลียน ยืนนั่งอิงอยู่นอกจิวเซียวเก๋อที่สว่างเรืองรองท่ามกลางเมฆหมอก แม้ก่อนหน้านี้นางจะเตรียมใจมาบ้างแล้ว แต่ก็ยังอดตะลึงกับความโอ่างดงามของสถานที่ตรงหน้าไม่ได้

สมแล้วที่เป็นจิวเซียวเก๋อ!

จิวเซียวเก๋อเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์สำหรับฝึกเซียนที่ดีที่สุดในสามแดน เดิมสถานที่แห่งนี้จะรับเฉพาะศิษย์จากแดนสวรรค์เท่านั้น ยามนี้ทั้งสามแดนล้วนอยู่ร่วมกันอย่างปรองดอง จิวเซียวเก๋อจึงเปิดกว้างสู่ภายนอก ยอมรับแม้กระทั่งศิษย์จากแดนปีศาจ แม้เป็นเช่นนั้น แต่เงื่อนไขการรับศิษย์ก็ยังค่อนข้างเข้มงวด ต้องรู้ว่าหากปีศาจตนใดเข้าจิวเซียวเก๋อได้ เช่นนั้นจะถือได้ว่าเข้าใจความเป็นเซียนแล้วก้าวใหญ่

อาเหลียนเป็นปลาฮวาเหลียน¹ ในทะเลสาบตั้งเจ้อ แต่ละครั้งจิวเซียวเก๋อจะรับศิษย์จากภายนอกจำนวนไม่มาก สำหรับสถานที่เล็กๆ ทุกวันดารอย่างทะเลสาบตั้งเจ้อนี้ ทางจิวเซียวเก๋อรับเพียงสองตนเท่านั้น

อาเหลียนมีตบะบำเพ็ญเพียงสามร้อยปี ปลาน้อยที่มีความสามารถน้อยนิดเช่นนั้นทางทะเลสาบตั้งเจ้อหากไม่มีสักพันตัว อย่างน้อยก็ต้องมี

¹ปลาน้ำจืดสกุลปลาหัวโต หัวใหญ่ถึงหนึ่งในสามของขนาดลำตัว ปากและข้างแก้มกว้าง ถิ่นกำเนิดอยู่ในแถบแม่น้ำหวงเหอ

ลักหาร้อยตัว ตอนที่อาผังสหายสนิทของนางรู้ว่านางจะไปสมัครเข้าร่วมการประลองนั้น ย่อมต้องห้ามปรามนางเป็นธรรมดา อาผังบอก่านางที่เกิดเป็นปลาตัวอวบๆ ชาวๆ มีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ได้กินบ่ไม่ง่ายแล้ว ไฉนจะต้องดิ้นรนอยากเข้าจิวเขียวเก๋อด้วย แต่อาผังย่อมรู้ว่าปกติแล้วเจ้าปลาโง่ตนนี้ดื้อดึงเพียงใด เรื่องที่อาเหลียนอยากทำไม่ว่าใครก็มีอาจขัดขวาง

อาผังเป็นสหายเพียงหนึ่งเดียวของอาเหลียน เป็นปูน้ำจืดตัวเดียวที่มีตะบะบำเพ็ญหาร้อยปี รูปลักษณ์งดงาม แต่ความงามของนางมักนำภัยมาสู่ตนเอง ทำให้ความสัมพันธ์ของนางกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ในทะเลสาบต้งเจ๋อไม่ดีนัก ส่วนอาเหลียนนะหรือ นางมีนิสัยซี้ซัลาด ไม่ค่อยออกมาข้างนอก ทำให้ข้างกายนางไม่มีสหายสักตน

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ แท้จริงก่อนหน้านี้อาเหลียนก็พอจะมีสหายอยู่บ้าง แต่พวกเขาต่างถูกชาวประมงจับไปเป็นอาหารที่ละตัวๆ นานวันเข้าก็เหลือเพียงอาเหลียน จากนั้นก็เริ่มกล่าวกันว่านางเป็นตัวกาลกิณี ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตใดในทะเลสาบคบค้าสมาคมกับนางจะต้องถูกจับทั้งหมด เหลือแต่นางที่มีชีวิตรอดปลอดภัย

คราแรกอาเหลียนเสียใจ เมื่อได้ฟังถ้อยคำเหล่านั้นนางรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ แต่พอขบคิดดี ๆ แล้ว กลับรู้สึกว่วาจากนั้นสมเหตุสมผลอยู่บ้าง ภายหลังนางจึงไม่ยอมคบค้าสมาคมกับผู้ใด เพื่อจะได้ไม่นำภัยไปสู่ปลาตัวอื่นๆ

การพบอาผังนั้นนับเป็นวาสนา วันนั้นขณะที่อาผังติดอยู่ในซอกหินใหญ่ ท่าทางหวาดกลัว อาเหลียนลั้งเล่ห์วขณะก่อนตัดสินใจช่วยอาผังออกมา นับแต่นั้นทั้งสองจึงรู้จักกัน ภายหลังก็ยิ่งสนิทสนมกันราวกับพี่น้อง

อาผังปรามอาเหลียนเรื่องจิวเขียวเก๋อหลายครั้ง แต่พอเห็นอาเหลียนไม่ฟังและคงจะต้งดันจนถึงที่สุด เช่นนั้นก็ได้แต่ปล่อยนางไป แต่ผู้ใดเล่าจะคิดว่าเจ้าปลาน้อยนี้จะอาศัยความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยมฝ่าทำด่านสังหารหุกขุนพลผ่านเข้ารอบมาได้อย่างฉิวเฉียด

เพื่อจะเข้าจิวเขียวเก๋อแล้ว อาเหลียนผ่านการประลองมาได้อย่างยากลำบาก จากปลาชาวอวบอ้วนกลายเป็นปลาที่เหลือเพียงลมหายใจ

รวยริน ทัวร่างไม่มีจุดใดสมบูรณ์ อาผ้งเห็นแล้วปวดใจจนดำทออย่างรุนแรง
หนึ่งคำรบ หลังบำเพ็ญเพียรหนึ่งเดือนเต็ม อาเหลียนถึงได้ฟื้นคืนพลัง
ปรารถนาระหว่างพักฟื้น อาเหลียนเกือบถูกชาวประมงจับไป โชคดีที่นาง
ดวงแข็ง กระเลื้อยกระแสน้ำขึ้นจนแหของชาวประมงขาด ถึงหนีรอด
มาได้อย่างปลอดภัย

อาผ้งถอนใจหลายครั้ง ช่างเป็นปลาโง่ที่โชคช่วยไว้จริง ๆ

เมื่ออาเหลียนออกจากภวังค์ความคิด นางก็สุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง
ด้านหลังแบกถุงตำรา เดินเข้าสู่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์พร้อมสีหน้ามดมน

นางเพิ่งเดินเข้าไปก็มีศิษย์พี่ชายหญิงเดินออกมาต้อนรับ วันนี้
ผู้ที่มาจากทะเลสาบตั้งเจ้อพร้อมนางก็คือไปสวิน ปลาสวิน² สีขาวตัวผู้
เขามีนิสัยดุร้าย เดิมเป็นหัวโจกแห่งทะเลสาบตั้งเจ้อ แน่แน่นอนว่าอาเหลียน
ไม่มีทางไปมีเรื่องกับปลาดุร้ายจำพวกนี้ ตลอดทางนางจึงพยายามรักษา
ระยะห่างจากเขาให้มากที่สุด ยังดีที่อีกฝ่ายไม่ซุ่มพุดซำดยุ้ย แต่ก็ถือว่า
มีท่าทางเป็นมิตร

ศิษย์พี่ชายพาไปสวินเดินจากไปแล้ว ส่วนนางก็มีศิษย์พี่หญิงที่
สวมชุดกระโปรงหรรณวิ³ สีเขียวอ่อน มวยผมทรงกันหอย รูปร่างสูงโปร่ง
ดูอ่อนหวาน พานางไปยังจุดรายงานตัวของศิษย์หญิง

องคาพยพทั้งห้าของศิษย์พี่หญิงผู้นี้รับกันอย่างพอเหมาะ รูปร่าง
ค่อนข้างงดงาม อาเหลียนยังจดจำวาจาของอาผ้งได้ดีว่า เมื่อออกมาข้างนอก
วาจาต้องรี้นหู จึงคลี่ยิ้ม นัยน์ตากระจ่างราวกับแสงจันทร์ “ศิษย์พี่หญิง
ช่างงามยิ่งนัก ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรหรือเจ้าคะ”

แม้ศิษย์พี่หญิงที่มารับอาเหลียนนั้นหน้าตาหมดจดงดงาม แต่สีหน้า
กลับไร้อารมณ์ นางไม่แม้แต่จะสนใจวาจาของอาเหลียนด้วยซ้ำ

จริงๆ แล้วจะโทษศิษย์พี่หญิงท่านนี้ก็ได้ การรับศิษย์ใหม่ครั้งนี้

²หรือปลาลานปากเปิดเงิน เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง รูปร่างคล้ายปลาลาน มีหนามแหลม
สั้นๆบริเวณหลัง หัว และเส้นข้างลำตัวเพื่อป้องกันตัว

³กระโปรงรัดอก ท่อนบนเป็นเสื้อตัวสั้นแขนยาว ทับด้วยกระโปรงยาวเหนืออก มีแถบ
ผ้ารัดกระโปรง

คนอื่น ๆ ได้รับรองศิษย์ที่เป็นบุตรหลานของเทพแดนสวรรค์ หรือไม่ก็เป็นศิษย์ที่มีผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ต่อให้แยะเพียงใดก็ยังเป็นผู้ที่โดดเด่นของแต่ละดินแดน หรือเป็นผู้ที่มีอนาคตยาวไกลเหลือคณา แต่นางกลับต้องต้อนรับภูตปลาน้อยจากถิ่นทุรกันดารเช่นนี้ พอได้ฟังวาจาของอาเหลียนแล้ว ศิษย์ที่หญิงท่านนี้ก็ไม่ดีใจ ไม่มีผู้ใดที่ไม่ชอบฟังคำสรรเสริญเยินยอ แต่ถ้าเป็นคำพูดประจบเอาใจอย่างโจ่งแจ้งนั้นยิ่งเป็นการถากถางอย่างตรงไปตรงมาเช่นกัน

อาเหลียนทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง นางเข้าใจดีว่าหากศิษย์ของจีวเซียวเก๋อไม่ใช่ผู้สืบทอดของแดนสวรรค์แล้ว ก็ต้องเป็นผู้ที่โดดเด่นของแต่ละเผ่าพันธุ์ สายตาของแต่ละคนล้วนสูงส่งทั้งนั้น การเมินเฉยนางก็เป็นเรื่องที่พอจะเข้าใจได้

ตลอดทางไร้ซึ่งถ้อยคำ ผ่านไปเนิ่นนานอาเหลียนถึงค่อยๆ เอ่ยอย่างระมัดระวังว่า “ศิษย์ที่หญิง ข้าได้ยินว่าหรงหลินช่างเส้น⁴จะมาสอน...”

ศิษย์ที่หญิงเดิมไม่สนใจอาเหลียนได้ยินนางถามเช่นนั้นก็ชะงักพิศหัวค้อยๆ หันหน้ากลับมามองสบตากลมโตสุกใส นางเลิกคิ้วแล้วพูดราบเรียบว่า “เจ้าอยากพบหรงหลินช่างเส้นรึ”

หรงหลินเป็นเทพสงครามของแดนสวรรค์ รูปร่างหาได้เปรียบ

เดิมศิษย์ที่หญิงรู้สึกไม่ดีกับอาเหลียน ครั้นได้ยินนางถามถึงหรงหลินช่างเส้น สายตาที่มองนางจึงเพิ่มความดูแคลนอีกหลายส่วน หรงหลินช่างเส้นไม่ชอบปรากฏกายสู่ภายนอก ไม่ชอบรับแขก โอกาสเดียวที่จะพบเขาคือการมาที่จีวเซียวเก๋อเท่านั้น คนตรงหน้าไม่ใช่ศิษย์หญิงคนแรกที่น่าต้อนรับ และไม่ใช่ศิษย์หญิงคนแรกที่ถามถึงหรงหลินช่างเส้น หากจะกล่าวว่าศิษย์หญิงเกินกว่าครึ่งต่างเข้าจีวเซียวเก๋อนี้ก็เพราะหรงหลินช่างเส้น คำกล่าวนี้ก็ไม่แน่ว่าเกินไปนัก

ส่วนปีศาจตรงหน้านั้น...

ศิษย์ที่หญิงมองประเมินคราหนึ่งก็อดยอมรับไม่ได้ว่าเจ้าปลาหัวโตตรงหน้าหนึ่งามจริง ๆ แต่อาจารย์ที่ส่งงามสูงส่งไร้ผู้ใดเปรียบอย่างหรงหลิน

⁴ช่างเส้น หมายถึง เทพชั้นสูง

ช่างเส้นนั้น จะปล่อยให้เจ้าภูตน้อยคะนองหา หรือถึงขั้นแอบคิดสกปรกกับเขาได้อย่างไร นางขมวดคิ้วพูดว่า “แต่โรมาทรงหลินช่างเส้นไม่เคยสอนศิษย์ใหม่ แม้กระทั่งพวกข้าก็มีโอกาสน้อยครั้งนักที่จะได้พบเขา... ข้าขอเตือนเจ้าว่าเลิกคิดจะตีกว่า อย่าได้ลั่นเปลืองความคิดอย่างเปล่าประโยชน์อีกเลย”

แม่น้ำเสียงไม่น่าฟังนัก แต่ก็หนีได้ว่าเป็นการตอบคำถามของอาเหลียนแล้ว เพียงได้ฟังถ้อยคำนี้ของศิษย์พี่หญิง แวดตาของอาเหลียนก็ค่อยๆ หม่นแสง ในใจรู้สึกผิดหวังอยู่หลายส่วน

ที่นางเข้าจิวเซียวเกอก็เพราะทรงหลินช่างเส้นจริง ๆ ยามนี้เมื่อได้ยินว่าเขาไม่สอนศิษย์ใหม่ก็อดผิดหวังไม่ได้ ทว่าก่อนหน้านี้ตอนที่นางอยู่ทะเลสาบตั้งเจ้อ นางก็ต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ถึงเพียงนั้น ยามนี้ได้เข้าใกล้ช่างเส้นขึ้นอีกหน่อยแล้ว กลับรู้สึกไม่พอใจเสียได้ นี่ไม่ใช่วิสัยของนางเลย

อาเหลียนกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ขอบคุณศิษย์พี่หญิงมากเจ้าคะ”

เห็นท่าทางเช่นนี้ของอาเหลียน ศิษย์พี่หญิงก็รู้ว่าอาเหลียนฟังเข้าใจแล้ว เมื่อครุ่นนางไม่ได้ไปปด...แต่ไหนแต่ไรทรงหลินช่างเส้นก็ไม่เคยสอนศิษย์ใหม่จริงๆ ทว่าศิษย์ที่เรียนที่นั่นหลายปีเช่นพวกนางก็ได้แต่เฝ้ามองความสง่างามของช่างเส้นอยู่ไกลๆ เช่นกัน ส่วนการได้นั่งเรียนใกล้ๆ นะหรือนั่นก็เป็นแค่ความฝันที่มีอาจเอื้อมเท่านั้น

อาเหลียนเก็บความสงสัยไว้ในใจ เห็นนางที่มึนๆ เช่นนี้ใช้ว่านางจะไม่เข้าใจอะไรเลย ศิษย์พี่หญิงผู้นี้ไม่มีใครจะชอบนางและไม่พอใจที่นางถามถึงทรงหลินช่างเส้น

อย่างไรนางก็ได้เข้าจิวเซียวเกอแล้ว หลังจากนั้นก็มีโอกาสได้พบช่างเส้นบ้าง

ศิษย์พี่หญิงเดินนำอาเหลียนไปยังที่พักที่จัดเตรียมไว้ให้

จิวเซียวเกอปฏิบัติต่อศิษย์ที่เพิ่งเข้าเรียนด้วยความเท่าเทียม ศิษย์ใหม่ไม่ว่าจะมีสถานะพื้นเพเช่นไรต่างก็ไม่มีสิทธิ์พักคนเดียว ส่วนใหญ่แล้วจะอยู่ห้องละสี่คน แต่หลังจากนี้เมื่อกลายเป็นศิษย์พี่ชายหญิงแล้ว หากแสดง

ความสามารถโดดเด่นให้เป็นที่ประจักษ์ในจิวเซียวเก๋อ การทำนักบนเกาะเซียนคนเดียวก็เคยมีให้เห็น

ทะเลสาบตั้งเจืออยู่ไกลจากจิวเซียวเก๋อมาก อาเหลียนนั้นถือว่ามาถึงที่นั่นค่อนข้างล่าช้าแล้ว ยามที่นางมาถึง สหายร่วมห้องที่เหลืออีกสามคนก็เข้าพักในจิวเซียวเก๋อหลายวันแล้ว

ศิษย์พี่หญิงเดินนำอาเหลียนเข้ามา แม่นางสามคนในห้องรีบทักทายอย่างมีมารยาท ท่าทางน่าจะสานสัมพันธ์ด้วยไม่ยากนัก

ทว่าหลังศิษย์พี่หญิงจากไป สามคนในห้อง นอกจากแม่นางคนหนึ่งที่มีผิวพรรณออกจะดำคล้ำและท่าทางขลาดกลัวแล้ว อีกสองคนที่สูงเพรียวและสง่างามต่างพากันหุบยิ้ม

แม่นางผู้หนึ่งที่สวมชุดเซียวเข้มชายตามองอาเหลียนเรียบ ๆ “มาช้าจนต้องให้ผู้อื่นคอยเช่นนี้ เดิมก็นึกว่าเป็นเทพเซียนมาจากที่ใด ที่แท้ก็แค่ปลาหัวโตตัวหนึ่งนี่เอง”

ปลาฮาเหลียนตระกูลนี้ไม่ชอบที่สุดก็คือการถูกเรียกขานว่า “ปลาหัวโต” แต่อาเหลียนเป็นปลาที่ไม่โมโหร้าย หรือพูดอีกอย่างก็คือ ระหว่างที่นางเป็นสหายกับอาผิงนั้น ยามที่อาผิงตื่นตื่นดีใจก็มักจะเรียกสหายว่าปลาหัวโตบ่อยครั้ง ด้วยเหตุนี้อาเหลียนจึงไม่เก็บมาใส่ใจ

อาจเป็นเพราะท่าทางอาเหลียนเหมือนคนที่ถูกรังแกง่าย คนแก่งจึงไม่สนุกสักเท่าไร ทั้งคู่จึงเพียงมองนางเล็กน้อยแล้วจากไป อาเหลียนเป็นหน้าซำๆ มองเงาร่างของทั้งสอง ท่วงท่าอ่อนหวานสง่างาม รูปร่างอรรหหาใดเปรียบ ไม่เหมือนปลาฮาเหลียนจากทะเลสาบเล็กๆ อย่างนางเลยสักนิด

สองคนนั้นดูคบหายาก ทว่าภายในห้องยังมีอีกคนหนึ่ง แม่นางผู้นั้นตัวเล็กเตี้ยกว่าอาเหลียนเล็กน้อย ใบหน้ากลมป้อม ยามที่ทักทายนางท่าทางระมัดระวังเป็นพิเศษ

แม่นางผู้นี้ชื่อว่าเถียนหลัว เป็นภูตหอยโข่งที่มีตบะบำเพ็ญสักร้อยปีเถียนหลัวเติบโตในหนองน้ำแห่งหนึ่ง ส่วนสองแม่นางท่าทางสูงศักดิ์ที่เพิ่งออกไปนั้นมาจากทะเลตงไห่ นับได้ว่าเป็นสัตว์น้ำสูงศักดิ์ที่สุดประเภทหนึ่ง

แม้เป็นสัตว์น้ำเช่นเดียวกัน แต่สภาพแวดล้อมที่เติบโตก็สามารถตัดสินความสูงต่ำของสถานะได้ จึงไม่แปลกที่สองนางนั้นจะไม่สนใจอาเหลียน

เมื่อทราบข่าวอาเหลียนมาจากทะเลสาบตั้งเจ้อ ทั้งยังดูคบค้าสมาคมด้วยง่าย ดวงตากกลมโตของเถียนหลวก็ทอประกายแวววาว พึมพำกับอาเหลียนอย่างคนไม่ได้รับความเป็นธรรมว่า “ทั้งๆ ที่พวกเราต่างก็เป็นสัตว์น้ำเหมือนกันแท้ๆ แต่พวกนางเติบโตในทะเล แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เห็นหัวพวกเราที่มาจากบ่อจากบึง...”

เห็นท่าทางเช่นนี้ของเถียนหลว คิดว่าหลายวันมานี้นางคงไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสองแม่นางตระกูลน้ำเค็มเป็นแน่

แม้อาเหลียนที่มึนที่ออยู่บ้าง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจอะไรเลย พวกนางเป็นสัตว์น้ำเหมือนกันก็จริง แต่สัตว์น้ำจากบ่อจากบึงไหนเลยจะเทียบได้กับสัตว์น้ำที่มาจากมหาสมุทรกว้างใหญ่ลึกกลับ อีกทั้งสถานที่อย่างทะเลตงไหยังมีชื่อเสียงว่าเป็นดินแดนล้ำค่าในสี่มหาสมุทร สัตว์น้ำบางตัวจากทะเลสาบตั้งเจ้อที่พอจะมีอนาคตอยู่บ้าง ต่างก็ทำทุกวิถีทางเพื่อจะไปทะเลตงไหย์ให้ได้ทั้งนั้น...

เถียนหลวได้ฟังแล้วแปลกใจ เบิกตากกลมโตจนเหมือนระฆังใบน้อยเอียงคอถามอย่างใคร่รู้ว่า “พวกเขาไม่กลัวหรือว่าจะปรับตัวไม่ได้ ปลาน้ำจืดจะใช้ชีวิตอยู่ในทะเลได้อย่างไร”

อาเหลียนกินของท้องถิ่นที่เถียนหลวนำมาด้วยจนแก้มขาวนวลป่องตอบอย่างไม่ทุกข์ไม่ร้อนว่า “เพราะอย่างนั้นที่บ้านเกิดของพวกเราถึงมีปลาจำนวนไม่น้อยที่พยายามเลื้อยบุตรหลานให้กินเกลือตั้งแต่ยังเล็ก เพื่อให้คุ้นชินกับรสเค็ม วันข้างหน้าจะได้อยู่ในทะเลและปรับตัวได้เร็วขึ้น”

เถียนหลวได้ฟังแล้วถึงเริ่มเข้าใจบ้าง

เดิมเถียนหลวก็ตื่นเต้นดีใจที่ได้เข้าจิวเซียวเกอ แต่หลายวันมานี้แม่นางทั้งสองจากตระกูลน้ำเค็มตั้งตนเป็นปฏิปักษ์กับนางมากเกินไป นางหัวเดียวกระเทียมลีบจำต้องผ่านคืนวันด้วยความยากลำบาก วันนั้นเมื่อพบอาเหลียนที่พอจะเป็นเพื่อนคุยด้วยได้ ทั้งยังจริงใจต่อนาง จึงอดทำตัวติดกับอาเหลียนตลอดเวลาไม่ได้

ยิ่งเถียนหลวรู้ว่าอาเหลียนผ่านเข้ามาได้ด้วยความสามารถของตนเอง

ก็ยังนับถือนาง

อาเหลียนกลับคิดว่าการที่เถียนหลัวเข้าจีว้เซียวเก๋อได้นั้น แน่หนอนว่านางต้องมีความสามารถเช่นกัน อีกทั้งตบะบำเพ็ญของนางยังมากกว่าตนตั้งร้อยปี แต่กลับได้ยินเถียนหลัวที่หน้าแดงก่ำพูดอีกอย่างเชินอายว่า “...หากใช้ความสามารถของข้า ไหนเลยจะเข้าจีว้เซียวเก๋อได้ นะ...นี่ก็เป็นเพราะท่านพ่อของข้าจ่ายอัฐต่างหาก”

เมื่อมีเงินก็ใช้ไม่แบ่งได้⁵ ในสายตาของอาเหลียน จีว้เซียวเก๋อเป็นสถานที่ที่สูงส่งมากโข พอยามนี้ได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น จึงทำลายภาพลักษณ์อันสูงส่งอย่างเสียไม่ได้ นางหยุดเคี้ยวอาหารที่อยู่เต็มปาก

อาเหลียนไม่พูดจา เถียนหลัวก็กังวล ถามเสียงเบา “อาเหลียนเจ้า...เจ้าดูแคลนข้าหรือไม่”

แม้ในใจอยากจะยอมรับ แต่อาเหลียนกลับไม่นึกดูแคลนเถียนหลัวเลยสักนิด นี่เป็นแค่เรื่องที่อาศัยบาร์มีบิดาเท่านั้น ตนไม่มีบิดามารดานอกจากพึ่งพาตนเองแล้วก็ไม่มีทางอื่นอีก ทว่าเถียนหลัวไม่เหมือนกัน แม้นางมาจากสถานที่เล็ก ๆ แต่นางมีบิดาเป็นเศรษฐีใหม่ ได้รับการเลี้ยงดูราวกับองค์หญิงตั้งแต่เด็ก แน่หนอนว่าพวกเขาคงทนเห็นนางลำบากแม้เพียงนิดไม่ได้ จึงต้องปูทางให้นางเช่นนี้

หลังได้ยินอาเหลียนกล่าวว่าไม่มีทาง เถียนหลัวก็ถอนหายใจ “ข้าเริ่มคิดถึงญาติผู้พี่ของข้าบ้างแล้ว...ก่อนจากมา เขากล่าวว่าพอข้าเข้าจีว้เซียวเก๋อและได้เห็นโลกกว้างแล้ว ข้าจะดูแคลนเขา”

เถียนหลัวเป็นคนช่างพูด อาเหลียนได้ยินนางพูดถึงญาติผู้พี่คนนี้หลายครั้ง ทั้งสองเป็นหมยเซียวม้าไม้ไผ่⁶ รอคอยทั้งเถียนหลัวฝึกเซียนกลับไปแล้วก็จะแต่งงานมีบุตรด้วยกัน

เถียนหลัวบ่นถึงญาติผู้พี่ ก่อนหันมาถามอาเหลียนด้วยความใคร่รู้ กตเสียงต่ำว่า “เจ้าเล่า เจ้ามีคนในดวงใจหรือไม่”

นางนะหรือ อาเหลียนนึกแล้วพยักหน้าหงิก ๆ ไม่มีท่าทางช่วยเงิน

⁵ หมายถึง ใช้เงินทำอะไรก็ยอมได้ ไม่ว่าผู้รับจ้างจะเต็มใจหรือรู้สึกผิดหรือไม่ก็ตาม

⁶ หมายถึง คู่หมั้นชายที่เป็นเพื่อนเล่น สนิทสนมกันตั้งแต่เด็ก มีความผูกพันจนกลายเป็น

เช่นเถียนหลัว เพียงแต่ยิ้มเอ่ย “มีสิ...” เดิมนางก็มีร่างขาวนวลเนียน ยามยิ้มจึงงดงามขึ้นหลายส่วน เอ่ยเสียงแผ่วเบา “ที่เข้ามาจู้เขี้ยวเก๋อ ก็เพราะเขา”

แม้เถียนหลัวจะพบเจออะไรไม่มาก แต่ก็เคยได้ยินชื่อเสียงของ เทพสงครามทรงหลินมาก่อน ในแดนสวรรค์นี้ ผู้ที่ถูกเรียกขานว่าช่างเส้น มีเพียงสองคน ผู้หนึ่งคือเซียวไป่ช่างเส้น ทายาทของเผ่าเทพที่ถือกำเนิด จากกระดุกวิญญูณสวรรค์ ส่วนอีกคนก็คือทรงหลินช่างเส้นท่านนี้

นางอยู่ที่จู้เขี้ยวเก๋อหลายวันแล้ว ย่อมต้องรู้ว่าสองท่านนี้ได้รับความ ชื่นชอบจากศิษย์หญิงมากมายเพียงใด

ทั้งสามดินแดนเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนอดีตนานแล้ว แรกเริ่ม แดนสวรรค์มีกฎระเบียบที่เข้มงวดชัดเจน ไม่อนุญาตให้รักข้ามเผ่าพันธุ์ และยังไม่นิยมนำให้มีความสัมพันธ์ต้องห้ามระหว่างศิษย์อาจารย์ แต่ ตอนนี้นักกฎเกณฑ์เหล่านี้ถูกยกเลิกแล้ว การที่ศิษย์หญิงจะชื่นชอบ ช่างเส้นสองท่านนี้จึงไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร เดิมความคิดโบราณคร่ำครึ หยิ่งรากรึกแล้ว แม้ไม่ห้ามปราม แต่ผู้เป็นอาจารย์ส่วนใหญ่ก็ไม่คิดจะ ชอบพอศิษย์หญิง หรือหากจะมีบ้างก็เป็นเพียงความชอบพอชั่วประเดี๋ยว เท่านั้น

เถียนหลัวมองอาเหลียน จำต้องกล่าวว่าแม่แม่นางทั้งสองจาก ตระกูลน้ำเค็มจะอดทนว่าเป็นผู้ดีตระกูลสูงศักดิ์ มองไม่เห็นหัวผู้ใด ทว่าอาเหลียนตรงหน้ากลับมีน้ำมีนวล งามสง่ากว่า ยากจะจินตนาการได้ว่า ตระกูลปลาชวาเหลียนมีผู้ที่มีหน้าตาโดดเด่นงามพิลาสอย่างอาเหลียนด้วย หากพิจารณาจากรูปร่างหน้าตาแล้ว ก็เชื่อว่าอาเหลียนจะไม่มีโอกาส

อาเหลียนผุดผ่องงดงาม มีทรวดทรงองค์เอว เถียนหลัวพลัน กล่าวด้วยความอิจฉาว่า “หากข้าสาวอย่างเจ้าก็คงดี” หนึ่งชาวปกปิด สามอัปลักษณ์⁷ ในหมู่สตรีไม่มีผู้ใดรังเกียจที่ตนเองขาวกินไป เถียนหลัว เกิดในบ่อในบึง ถูกสภาพแวดล้อมและเผ่าพันธุ์กำหนดให้เป็นเช่นนั้น เมื่อ

⁷ หมายถึง เพียงมีผิวขาวก็สามารถดึงดูดดึงดูดยบนใบหน้าได้มากมาย คำว่า “สาม” ในสำนวนนี้ไม่ได้หมายถึงเลขสาม แต่เปรียบว่าเป็นจำนวนที่มากมายเหลือคณา

กลายเป็นคนจึงค่อนข้างดำคล้ำกว่าสตรีทั่วไป

อาเหลียนกลับรู้สึกว่าการเป็นชนเถียนหลัwnี้ดีมาก

อาเหลียนอยู่ที่จิวเซียวเกอหลายวันแล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสพบหรงหลิน ช่างเส้นสักที แม้กระทั่งชายเสื้อก็ยังไม่เห็น เถียนหลัwnเห็นท่าทางห่อเหี่ยวของอาเหลียนก็ปลอบว่า “ส่วนใหญ่แล้วเซียวไปช่างเส้นจะดูแลจิวเซียวเกอ หรงหลินช่างเส้นไม่ค่อยมาหรอก แต่ข้ารู้ว่าพวกเขาสองคนเป็นสหายสนิทกัน ปกติก็จะไปมาหาสู่กันบ้าง เจ้ายังมีโอกาสพบเขาละ”

อาเหลียนรดน้ำดอกไม้ในกระถางท่าทางซึ้งกะทือ ในกระถางใบนี้ปลูกเมล็ดพันธุ์ชนิดหนึ่งเอาไว้ ศิษย์ใหม่ทุกคนต่างได้รับเมล็ดพันธุ์นี้เหมือนกันหมด ว่ากันว่าสามารถปลูกจนเติบโตเป็นสัตว์ปราน ระดับของสัตว์ปรานนั้นมีความสัมพันธ์กับเจ้าของ คนที่มีตะบะบำเพ็ญต่ำต้อยอย่างอาเหลียนนี้ สัตว์ปรานที่ปลูกออกมาได้ส่วนใหญ่จะเป็นประเภทที่พบเห็นได้ทั่วไป

คำปลอบใจของเถียนหลัwtำอาเหลียนรู้สึกดีขึ้นมาก

รดน้ำเสร็จแล้ว อาเหลียนกับเถียนหลัwtก็ตัดสินใจจะไปว่ายน้ำเล่นที่สระคลื่นมรกตใwnภูเขาด้านหลัง

พอดีกับที่สองแม่นางจากตระกูลน้ำเค็มเข้ามา อัจฉางที่สวมชุดสีเขียวเข้มบ่นว่าจิวเซียวเกอไม่ยุติธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ “...พี่อู่ยก ท่านว่า ภูตพุดานน้อยตนนั้นเป็นใครมาจากที่ใด ไยนางถึงอาศัยอยู่ที่เกาะเซียนเพียงตนเดียว ทั้งๆที่พวกเราเป็นสตรีตระกูลสูงศักดิ์จากมหาสมุทรใหญ่ กลับต้องพำนักรวมกับพวกบ้านนอกทั้งสองนี้”

สองแม่นางตระกูลน้ำเค็มนี้ อัจฉางอารมณ์ร้าย ไม่ฟังเหตุผล ขณะที่อู่ยกกลับมีท่าทางเย็นชาสูงศักดิ์ ภูมิหลังและหน้าตาของทั้งสองล้วนโดดเด่นไม่ต่างกัน อยู่ที่จิวเซียวเกอเพียงไม่กี่วัน ภาพบุรุษที่ยอมสยบแทบเท้าพวกนางทั้งสองก็มิให้เห็นแล้ว

อาเหลียนและเถียนหลัwtต่างมองหน้าและสบตากัน ด้วยรู้ว่า “พวกบ้านนอก” ที่อิจางกล่าวถึงนั้นหมายถึงพวกนาง

อู่ยกสวมพัสดราภรณ์ขาวสะอาดพลีพรหนึ่งเขียน แต่กระนั้น

ก็ยังยากที่จะปกปิดกลิ่นคาวเค็มที่ติดกายมาแต่กำเนิด นางเติบโตมากับญาติพี่น้องตนนี้ รู้ดีว่าแต่ไรมาอืจางทำสิ่งใดมักไม่ใช้สมองใคร่ครวญ ทว่ายังเป็นเช่นนั้นก็ยังชอบอยู่กับอืจาง เพราะนี่จะยิ่งขับข้อดีของนางให้เด่นชัดขึ้น ตอนนี้ได้ยินอืจางพรับอย่างไม่พอใจ ในใจของอืกุยกี้ก็เชื่อว่าไม่รู้สึกละไรรเลย

ตอนที่นางอยู่ทะเลตงไห่หมักก็มีคนห้อมล้อมพะเน้าพะนอ แต่ที่จิวเซียวเก๋อไม่เหมือนทะเลตงไห่ เมื่อเบื่องบนมีคำสั่งอย่างไร พวกนางก็ทำได้เพียงเชื่อฟังและปฏิบัติตาม นางกับอืจางต้องพำนักรวมกับสองแม่นางจากบ่อจากบึง แม้สถานะต่ำศักดิ์ แต่ต่อให้ศิษย์ใหม่ที่เข้าจิวเซียวเก๋อเป็นทายาทจากแดนสวรรค์ก็ต้องทำตามกฎระเบียบเช่นกัน

ยามนี้คืนก แม่ภูตพุดทราน้อยที่ไม่รู้ว่าใหญ่โตมาจากที่ใดกลับได้รับการยกเว้นให้อาศัยที่เกาะเซียนเพียงลำพัง นี่ถือว่าเป็นการปฏิบัติต่อศิษย์อย่างดีที่สุดของจิวเซียวเก๋อแล้ว คำกล่าวที่ว่าไม่กังวลงว่าจะแบ่งให้น้อยหรือแบ่งให้มาก แต่กังวลงว่าจะแบ่งให้เท่าเทียมกันหรือไม่นั้นตรงตัวที่สุดแล้ว

อาเหลียนและเถียนหลัวพอจะรู้นิสัยของสองแม่นางจากตระกูลน้ำเค็มว่าเป็นพวกปากไวชอบพูดโอ้อวด แต่ก็ไม่เคยทำอะไรเกินเลย เวลาเช่นนี้พวกนางจึงไม่คิดถึงลา

แต่ระหว่างทางไปภูเขาด้านหลัง เถียนหลัวเอ่ยว่า “แม่ภูตพุดทราน้อยนั้น ก่อนหน้านั้นไม่กี่วันข้าเคยพบนางครั้งหนึ่ง...” นางกวาดตามองไปรอบๆ ลึกพัก จากนั้นค่อยๆ ขยับมากระซิบข้างหูของอาเหลียนด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าเห็นนางกับเซียวไปช่างเลนอยู่ด้วยกัน”

อาเหลียนเบิกตาโต

รูปโฉมของอาเหลียนงดงาม แม้สถานะต่ำต้อย ทว่าในจิวเซียวเก๋อ ก็ยังมีศิษย์พี่ชายจำนวนมากคอยดูแลนาง แต่นางกลับมีท่าทางตอบสนองเฉื่อยชา จำชื่อเสียงเรียงนามของศิษย์พี่ชายเหล่านั้นไม่ได้สักคน ในใจนะหรือ จดจำได้เพียงทรงหลินช่างเลนที่ยังไม่เคยปรากฏตัว แต่ก็เชื่อว่านอกจากทรงหลินช่างเลนแล้วนางจะไม่สนใจสิ่งใดเลย อย่างน้อยนางก็ยังพอรู้จักเซียวไปช่างเลนผู้น้อยบ้าง

เซียวไปช่างเลนเป็นผู้ดูแลจิวเซียวเก๋อ หากการที่ภูตพุดทราน้อยที่

มาใหม่พ่านักที่เกาะเซียนนั้นเป็นการจัดการของเขา นี่ก็ถือว่าสมเหตุสมผลแล้ว

อาเหลียนเคยเห็นเซียนไปช่างเส้นไกลๆ เพียงครั้งเดียวตอนพิธีเปิดการศึกษา ทำทางของเขาสุ่มเยือกเย็น หน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น ที่สำคัญคือไม่ถือตัวอย่างที่คนเป็นช่างเส้นพึงมี ดูแล้วนุ่มนวลเป็นสุภาพบุรุษน่าเข้าใกล้

เซียนไปช่างเส้นผู้นี้เป็นสหายสนิทที่สุดของทรงหลินช่างเส้น กล่าวกันว่าเขาแบ่งแยกเรื่องส่วนตัวกับเรื่องส่วนรวมออกจากกันอย่างชัดเจน แต่ไหนแต่ไรไม่เคยรับสินบน ยามนี้จะยอมแหกกฎเพราะภุตพุทราน้อยได้อย่างไร

เถียนหลัวพูดเสริม “ข้าว่าแม่ภุตพุทราน้อยนั้นรูปร่างท้วม เทียบเจ้าไม่ได้สักนิด อาเหลียน หากเจ้าตามเกี่ยวทรงหลินช่างเส้นให้สนใจเจ้าได้ ต่อไปก็ต้องอยู่ร่วมห้องกับสองแม่นางจากตระกูลน้ำเต๋มนั่นแล้ว พอถึงตอนนั้นข้าก็จะพลอยโชคดีไปด้วย”

อาเหลียนพองแก้มน้อยๆ ทำทางขึงขัง “ข้าบอกตั้งแต่เมื่อไรว่าจะตามเกี่ยวทรงหลินช่างเส้น”

เถียนหลัวกล่าว “เจ้าชอบเขาไม่ใช่หรือ”

อาเหลียนพยักหน้า “ชอบก็ชอบอยู่หรอก”

ด้วยสภาพแวดล้อมที่เติบโต เถียนหลัวมีบิดามารดาคอยประคบประหงมเอาใจตั้งแต่เยาว์ นางไม่ชอบอ่านตำรา บิดามารดาก็ไม่บังคับนาง เวลาว่างผ่านจึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะด้อยความรู้ ปกติเวลากล่าวคำจึงแยกไม่ออกว่าเป็นความหมายเชิงบวกหรือความหมายเชิงลบ

ทั้งสองคนไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก เพียงแต่คิดว่าภุตพุทราน้อยนั้นคงไม่ใช่ปีศาจธรรมดาทั่วไปแน่ บางทีนางอาจมีผู้หนุนหลังที่ไม่ธรรมดาก็เป็นได้

มาถึงสระคลื่นมรกตที่ภูเขาด้านหลัง อาเหลียนและเถียนหลัวต่างถอดเสื้อผ้าของตน ก่อนกระโดดลงสระดัง “ตู๋ม”

ผิวน้ำเป็นระลอกคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่า ก่อนค่อยๆ สงบนิ่งอีกครั้ง

ครูต่อมา

เสียง “ซ่า” ดังขึ้น

เด็กสาวเรือนผมดำลึบสยายยาวไหลขึ้นมาเหนือน้ำ ใบหน้าขาวใส
พรายไปด้วยหยาดน้ำที่ค่อยๆ ไหลลงมาข้างแก้ม ไหลตามปลายคางก่อนหยุด
ต้องล้าคอระหงและปากกลมกลิ้งที่ขาวราวหิมะ งดงามจนใจของผู้คนลั่นไหว

แม้เอาเหลียนจะสามารถเปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ แต่ชาติพันธุ์ของนาง
ก็เป็นเช่นนี้ มีเพียงยามอยู่ในน้ำเท่านั้น นางถึงจะรู้สึกสบายใจและเป็น
อิสระที่สุด

อาเหลียนยกริมฝีปากยิ้ม พุงศิระลงน้ำ ทางสีเงินเป็นประกายสะบัด
เหนือน้ำ ทำเอาหยาดน้ำกระเซ็นทันใด

นางดาลงไปที่ก้นสระ มองหอยโข่งตัวเชื่องที่เกาะก้อนหิน ก่อน
สะบัดทางไปมา “ข้าจะว่ายน้ำเล่นสักพัก ประเดี๋ยวจะกลับมาหาเจ้า เจ้าระวัง
หน่อยเล่า อย่าให้ใครจับไปได้”

บุงๆ ถิเียนหัวฟันทองอากาศออกมาอย่างสบายอารมณ์

หลายวันแล้วที่ไม่ได้ลงน้ำ อาเหลียนจึงว่ายน้ำอย่างสบายใจ สุดท้าย
ก็คืนร่างเดิม

ปลาชวาเหลียนตัวขาวอวบอ้วนจึงแหวกว่ายไปมาในสระคลื่นมรกต
อย่างสำเร็จใจเช่นนี้

จากนั้นไม่รู้ว่ายาวไปถึงที่ใด อาเหลียนว่ายผ่านพีชน้ำหลายชั้น
พลันเห็นใต้น้ำไม่ไกลออกไปมีเสาที่ทั้งสูงและตั้งตรงสองต้น ปกติแล้ว
สายตาของอาเหลียนพราเลือนอยู่บ้าง โดยเฉพาะยามอยู่ในน้ำมักจะ
มองอะไรไม่ชัด ทุกอย่างดูเลือนราง จึงบอกได้เพียงว่านั่นคือเสาเท่านั้น

อย่างไรในทะเลก็มีเสาค้ำมหาสมุทร^๑ หากในสระน้ำของจิวเซียวเกอ
จะมีเสาบ้างก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก

หลายวันมานี้ได้เห็นความงามโอ่อ่าของจิวเซียวเกอ อาเหลียนรู้สึกว่
ต่อให้ในสระแห่งนี้ไปด้วยอิฐทอง ก็ไม่รู้สีกว่าน่าตื่นตาตื่นใจแต่อย่างใด

^๑ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง *ไซอิ๋ว* เดิมเป็นของล้าค่าที่ใช้ค้ำยันทะเลตงไห่ มีคุณสมบัติ
ยึดได้จนสูงเสียดฟ้า หดได้สั้นกว่าไม้จิ้มฟัน ภายหลังขุนอู่คง (ขุนหงอกคง) ชิงมาเป็นอาวุธ
ประจำกาย หรือที่รู้จักกันว่า “กระบองกายสิทธิ์”

นางออกแรงขยับหาง ว่ายตรงไปยังช่องว่างระหว่างเสาทั้งสองนั้น ยามแหวกว่ายเข้าไปก็สะบัดหางไปโดนเสาต้นนั้นเบาๆ

สนุกดีแฮะ นางว่ายกลับมา แล้วว่ายลอดผ่านช่องตรงกลางนั้นอีกครั้ง

ว่ายวนไปมาเช่นนั้นหลายรอบ อาเหลียนถึงสะบัดหางว่ายเลียบขึ้นไปตามเสาต้นนั้น เห็นตรงกลางระหว่างเสาทั้งสองต้นราวกับมีวัตถุอ่อนนุ่มขนาดใหญ่กองหนึ่ง บริเวณโดยรอบมีตะไคร่น้ำเกาะอยู่เต็มไปหมด ลักษณะคล้ายวิหคที่เต็มไปด้วยขนฟูฟ่อง สรุปลแล้วค่อนข้างแปลกตาเป็นพิเศษ

อาเหลียนพลันนึกถึงคำว่า “พวกบ้านนอก” ที่อึ้งจางพูดถึง เมื่อมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าแล้ว อาเหลียนกลับรู้สึกว่านางเป็นพวกบ้านนอกจริงๆ โยเสานี้ถึงมีรูปร่างประหลาดเช่นนี้ นางไม่เข้าใจการออกแบบของช่างฝีมือของจิ๋วเซียวเก้อเอาเสียเลย

อาเหลียนหยุดขึ้นชมชั่วคราว อยากทอดชมตามความเคยชิน

เวลานั้นเองได้น้ำพลันเกิดคลื่นสั้นไหวระลอกใหญ่

อาเหลียนจมดิ่งอยู่ท่ามกลางน้ำวน ตัวพลิกไปมาจนวิงเวียน ต่อมาก็คล้ายกับมีพลังกำลังมหาศาลขุมหนึ่งตบที่ตัวของนาง ตามมาด้วยเสียง “เผียะ” แล้วนางก็ถูกดึงขึ้นจากใต้น้ำมาเกยฝั่ง

ปลาขาวเหลียนตัวอวบงามบนฝั่งดินเล็กน้อย ชั่วครู่ถึงกลายร่างเป็นเด็กสาวที่เปียกปอนไปทั้งตัว เส้นผมดำขลับยาวถึงสะโพกเปียกน้ำแผ่กระจายอยู่ตรงบริเวณหน้าอก ใบหน้าเล็กขาวซีดเนื่องจากวิงเวียนอย่างยิ่ง นางค่อยๆ ซ้อนตามอง เห็นรองเท้าหุ้มแข้งสีหมึกลายเมฆาอยู่ใกล้ในระยะประชิด พลันนึกอะไรได้ จึงเงยหน้าด้วยความดีใจ ก่อนยื่นมือไปคว้าชายกางเกงของเขาไว้แน่น

“ทรงหลินช่างเสน!”

บุรุษตรงหน้าหล่อเหลาส่งาม ผิวขาวปานหยก เพียงเขยิบหนึ่งอยู่ตรงนั้น ความสง่าผ่าเผยเป็นเลิศนี้ก็ชวนให้คนลุ่มหลงมัวเมาอย่างที่สุดแล้ว

อาเหลียนเงยหน้าพร้อมกับความรู้สึกเช่นนี้ มองสำรวจทั่วร่างเขาอย่างเคลิบเคลิ้ม มุมปากยกยิ้มอย่างควบคุมไม่อยู่ พุดอย่างอดไม่ได้ว่า

“ทรงหลินช่างเล่นรูปร่างกว่าเมื่อสองร้อยปีก่อน!”

ไม่มีผู้ใดไม่ชอบฟังคำเียนยอ คราแรกเขาอาจไม่ชอบใจกับการ “ก้าวล่ง” ของนาง หว่ายำนึกกลับมิได้ตำหนิ ในแดนสวรรค์ หลักการที่ว่าอย่าตีคนที่ขี้มให้^๙ เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันโดยทั่วไป นางหมอบคลานอยู่แทบเท้าเขา เนื้อตัวเปล่าเปลือยอยู่ตรงหน้าเขา สะบัดหางสีเงินระยิบระยับไปมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ ทำทางนางอารมณ์ดีมาก

ปลาฮวาเหลียนที่บำเพ็ญเพียรมาสักร้อยปีนับว่าเป็นครุณีน้อยที่เริ่มแตกเนื้อสาวแล้ว เห็นได้ชัดว่านางเติบโตได้ดีกว่าปลาฮวาเหลียนตัวอื่นอยู่บ้าง

ทรงหลินขมวดคิ้วน้อยๆ ก่อนเบนสายตามองทางอื่นอย่างเฉยชา

อาเหลียนจมจ่อมอยู่ในห้วงความลึกลับได้สติก็รู้สึกว่ตนกำชยทางเก่งของช่างเล่นไว้ นับว่าล่งเกินเขาจริง ๆ จึงรีบชักมือกลับคิดจะลุกขึ้นยืนพูดคุยกับเขาให้ดี

นางลุกพรวดขึ้นยืนทั้งอย่างนั้น

ทรงหลินอึ้งตะลึงงันด้วยตกใจกับการกระทำของนาง

“ทรงหลินช่างเล่น...” เดิมอาเหลียนมีเรื่องอยากกล่าวกับเขามากมาย คาดไม่ถึงว่าเพิ่งลุกขึ้นก็มีเสื้อผ้าขาวราวหิมะหล่นลงมาจากฟ้า ห่มคลุมร่างนางไว้พอดี อาเหลียนหนึ่งอึ้ง ก้มลงมอง ก่อนยื่นสองมือออกไปจับชุดผ้าแพรตัวบนร่าง แล้วซ้อนตากล่าวว่า “นี่คือเสื้อผ้าของช่างเล่น!”

สมแล้วที่เป็นช่างเล่นที่นางเคารพนับถือ เขาโอบอ้อมอารี คิดถึงจิตใจของผู้อื่นถึงเพียงนี้

ก็แค่เสื้อผ้าตัวเดียว ทรงหลินไม่เห็นว่าจะมีอะไรน่าซาบซึ้ง

เมื่อนางสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เขาก็ไม่ต้องหลบเลี่ยงอีก จึงหันมาจ้องนางนึ่ง เห็นดวงตากกลมโตสุกใสของนางจ้องเขาด้วยความยินดีปรีดา สายตาหลงใหลชื่นชม ใ่วว่าเขาไม่เคยพบเห็นสายตาเช่นนั้นมาก่อน เทพธิดามากมายในแดนสวรรค์ก็เคยมองเขาด้วยความชื่นชมเขินอายเช่นนี้ แต่คนที่ไม่ปกปิดความรู้สึกแม้แต่้อยอย่างนี้เพิ่งมีนางเป็นคนแรก

^๙ หมายถึง หากทำผิดแล้วอมรับผิด อีกฝ่ายยอมใจไม่แข็งพอที่จะทำอะไรรุนแรง

ทรงหลินครุ่นคิดแล้วตัดสินใจใช้กลยุทธ์ที่มักใช้ยามปกติ นั่นก็คือ มองเมินอย่างเย็นชา หันหลังจากไปอย่างไม่วีโมติ ให้นางเห็นเพียงแผ่นหลังที่เย็นชาสูงส่ง

ไหนดลจะรู้ว่าเขาเพิ่งหันหลังกลับ ก็สัมผัสได้ว่าแขนข้างขวาถูกรัดแน่น

ทรงหลินเบือนหน้ากลับมาอย่างอึ้งงัน เผชิญหน้ากับเด็กสาวข้างกายที่แยมยัมราวบุปผา ช่วงขณะหนึ่งก็ไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรดี ปกติแล้วเหล่าสตรีไฟผันหาเขามาโดยตลอด ไม่ว่าเขาจะอย่างไรไปที่ใดก็มักจะถูกเหล่าเทพธิดาห้อมล้อมไว้ เขาเป็นคนใจเย็น แม้ไม่พอใจ แต่ก็ยังไว้หน้าเทพธิดาเหล่านั้น จึงปฏิบัติต่อพวกนางด้วยท่าทางสุภาพนุ่มนวล ยามพูดก็อ้อมค้อมละมุนละม่อม ไหนดลจะรู้ว่าท่าทางเช่นนี้มีอาจใช้ปฏิเสธคนอื่นกลับกันยังทำให้สาวงามรุมล้อมเขามากกว่าเดิม จากนั้นเขาจึงคิดท่าทางเย็นชาถือตัวขึ้นขึ้นมา แม้การไม่วีโมติเช่นนี้จะไม่ใช่นิสัยของเขา แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเป็นที่ประจักษ์แล้ว

เขาเคยมองผ่านคั่นช่อง ท่าทางเย็นชามืดตึ๋มเช่นนี้ชมขวัญผู้คนได้บ้างจริงๆ

เขาสะบัดหน้าเดินหนีแล้ว แต่ภูตปละน้อยตนนี้กลับไม่ยอมล่าถอยอย่างที่เขาคิดไว้ นางเริ่มพินเชิงพันขาเขา!

อาเหลียนคิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้พบทรงหลินช่างเส้นที่นี้โดยบังเอิญ นางตั้งแขนของเขอย่างไม่สรวลสักระไร พึมพำว่า “หากรู้แต่แรกว่าช่างเส้นอยู่ที่นี่ คราแรกที่มาถึงจิวเซียวเกอ ข้าควรมาว่ายนน้ำเล่นที่นี่ถึงจะถูกต้อง!” เช่นนั้นนางก็จะได้พบช่างเส้นเร็วกว่านี้

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ทรงหลินจึงทำได้เพียงรับคำ “เจ้ามาพบข้าด้วยเหตุใด”

อาเหลียนชะงักเล็กน้อย รอยยิ้มจางลง พูดเบาๆว่า “ช่างเส้นจำข้าไม่ได้หรือเจ้าคะ”

ทรงหลินไม่กล่าวคำ เขาจำนางไม่ได้จริงๆ

แม้ในใจของอาเหลียนรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง แต่ก็เข้าใจดีว่าบุรุษผู้สูงส่งอย่างช่างเส้นย่อมมีกิจธุระมากมาย ไหนดลจะจำปละสาวเหลียนตัวน้อย

เช่นนางได้ นางจึงเล่าว่า “สองร้อยปีก่อน ริมทะเลสาบตั้งเจอ หากไม่ได้ช่างเส้นช่วยทำให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของชาวประมง ข้าก็คงไม่มีชีวิตรอดมาถึงตอนนี้แล้ว...ท่านยังจำได้หรือไม่ ตอนนั้นท่านโอบอุ้มข้าไว้ด้วยสองมือ ทั้งยังลูบหัวของข้า ก่อนปล่อยข้าลงน้ำท่านกล่าวว่า ‘หลังจากนี้อ่าชนอีกจงใช้ชีวิตอยู่ใต้น้ำให้ดี อย่าถูกใครจับไปอีก’ ข้าคงจำถ้อยคำของช่างเส้นได้จากนั้นเป็นต้นมาก็อาศัยอยู่ที่ก้นทะเลสาบ มีกล้ำออกมาตามอำเภอใจอีก”

ช่างเส้นผู้สูงศักดิ์มีกิจธุระมากมายจำเรื่องนี้ไม่ได้จริงๆ จิตใจเขาตึงมึนเป็นนิจ กระทั่งดอกไม้ใบหญ้าก็มักล้าท่าลาย เรื่องเล็กๆ อย่างการไถชีวิตปลาตัวหนึ่งจึงไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ หากพูดตามจริงแล้ว เวลาสามหมื่นปีที่ผ่านมานี้ เรื่องดีๆ ที่เขาได้กระทำ คนที่เขาเคยช่วยเหลือไม่ว่าปีศาจ เทพ หรือเซียน ล้วนมีมากมายเหลือคณา แล้วเขาจะจดจำหมดได้อย่างไร

อาเหลียนพยายามบรรยายเหตุการณ์ในช่วงเวลานั้น อยากให้เขาจำได้ แม้เป็นแค่ความทรงจำเลือนรางก็ยังดี ครั้นเห็นท่าทางของเขาที่ไม่เหลือความทรงจำใดๆ เลย นางก็ขมวดคิ้ว รู้สึกเสียใจ “อะ...ท่านจำไม่ได้จริงหรือ”

ใบหน้านางเล็กขาวดุจดั่งหิมะ ด้วยอารมณ์หวั่นไหว ผิวแก้มจึงแดงก่ำ หลบตาลงต่ำ แพนตากะพือเบาๆ พัดแล้วก็นำส่งสารอยู่หลายส่วน

อาจเพราะรู้สึกเห็นใจ เขาจึงกล่าวว่า “เหมือนจะจำได้บ้าง”

ได้ฟังวาจาของเขาแล้ว นางก็เงยหน้าอีกครั้ง นัยน์ตาห่อประกายวับวาว ตื่นเต้นดีใจ “จริงหรือเจ้าคะ”

“อืม”

มีอะไรให้ “อืม” กัน ทรงหลินคิดในใจพลางมองภูตปลาน้อยที่ยืมเบิกบานตรงหน้า

เถียนหลัวตามหาอาเหลียนอยู่นาน กระทั่งฟ้ามืดแล้วถึงเห็นอาเหลียนกลับมา นัยน์ตานางแดงก่ำ “เจ้าหายไปไหนกันแน่! ข้านี้กว่าเจ้าถูกใครจับไปแล้ว” ก่อนหน้านี้อาเหลียนยังเตือนนางว่าอย่าให้ถูกจับไป

อาเหลียนรู้สึกผิดอยู่บ้าง แต่ยามนี้นางยังคงตกอยู่ในห้วงแห่งความยินดีที่พบช่างเส้นโดยบังเอิญ นางเล่าเรื่องนี้ให้เถียนหลัวฟัง เถียนหลัว

สุดจมูก เบิกตากว้างตกตะลึง “เจ้าบอกว่า...เจ้าพบทรงหลินช่างเส้นแล้วรี!”
อาเหลียนพยักหน้า “ใช่...ช่างเส้นยังอ่อนโยนเป็นกันเองเหมือน
กาลก่อน”

เถียนหลั้วรู้ว่าอาเหลียนเคารพรักช่างเส้นมาโดยตลอด และนางก็
เคยได้ยินคุณงามความดีของทรงหลินช่างเส้นมาก่อน จิตใจเขาดีงาม
จนชนลูกชั้น เรียกได้ว่าเป็นแบบอย่างของบุรุษทั้งสามดินแดน เมื่อรู้
สาเหตุที่อาเหลียนเกลียดเกลียดไม่ยอมกลับมาเป็นเพราะอยู่กับช่างเส้น แน่نون
ว่าเถียนหลั้วยอมไม่กั้ววลอีก

นางใ้ใคร่รู้ “ทรงหลินช่างเส้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร นามองกว่า
เชี่ยวชาญช่างเส้นหรือไม่”

เถียนหลั้วไม่เคยออกมาเผชิญโลกภายนอก เดิมคิดว่าเหล่าศิษย์พี่
ชายของจิวเซียวเกอแห่งนี้หน้าตาหล่อเหลามากแล้ว กระทั่งได้เห็นเซียวไป
ช่างเส้นผู้สูงส่งในพิธีเปิดการศึกษาวันนั้นถึงได้หลงใหล แต่อาเหลียน
เห็นเซียวไปช่างเส้นแล้ว นางหน้าไม่แดงใจไม่เต้นเหมือนศิษย์หญิงที่มาใหม่
คนอื่น ๆ...หากไม่เป็นเพราะนางเคยพบบุรุษรูปร่างงามกว่านี้มาก่อน ก็คงมี
ท่าทางเช่นนั้นเหมือนกัน

อาเหลียนย่อมรู้สึกรู้ว่าทรงหลินช่างเส้นโฉมงามไร้ผู้ใดเทียม แต่
เซียวไปช่างเส้นเป็นสหายสนิทของทรงหลินช่างเส้น ช่างเส้นใจดีมากเมตตา
เกรงว่าคงไม่อยากจะเห็นคนอื่นชื่นชมตนเองและกดสหายของตนจนต่ำ
อาเหลียนครุ่นคิดแล้วตอบว่า “ช่างเส้นทั้งสองรูปโฉมโดดเด่น มีเอกลักษณ์
ของตนเอง เทียบกันไม่ได้หรอก”

ต่างโดดเด่นมีเอกลักษณ์ เช่นนั้นก็คงไม่ต่างกันมากนักนะ เถียนหลั้ว
ยากจะจินตนาการได้ว่าโลกใบนี้ยังมีเทพที่รูปโฉมงดงามไม่ต่างจากเซียวไป
ช่างเส้นอยู่อีก

เถียนหลั้วคล่องแขนอาเหลียน “เจ้าเล่าให้ข้าฟังอีกสิ”

อาเหลียนเผยสีหน้ายินดี ท่าทางมีความสุข “ดวงตาของช่างเส้น
ดุจดวงดาว คิ้วดั่งดวงเดือน รูปร่างสูงเพียว ถัดจากลำคอลงมาเป็นลำตัว
แล้วก็แขน...”

เถียนหลั้วเอ่ย “เช่นนั้นก็คงรูปร่างมากจริง ๆ ลินะ!”

ก็ใช่นะสิ อาเหลียนบิตชุดของช่างเส้นที่สวมอยู่ เห็นด้วยกับสหาย “สิ่งสำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือจิตใจตึงามของช่างเส้น วันนี้ข้ารบกวนเวลาพักผ่อนของเขา เขาไม่เพียงไม่ตำหนิข้า แต่ยังใส่ใจข้ามาก บอกว่าข้ากลับให้ข้าระวังสักหน่อย”

เถียนหลวียิ่งตื่นเต้น! ร้องโอ้ๆ ไม่หยุด ช่างเส้นช่างยอดเยี่ยมปานนี้ ไม่แปลกใจเลยที่อาเหลียนเผ่าคะเนิงหามาตั้งสองร้อยปี

กลับมาถึงก็ตึกตื่นค่อนข้างแล้ว แต่อาเหลียนก็ยังนำพัสดราภรณ์ของช่างเส้นมาซักอย่างพิถีพิถันสามรอบด้วยความตั้งใจ สุดท้ายยังถามเถียนหลวี่ว่า “ยังได้กลืนคาวปลาอยู่หรือไม่”

เถียนหลวี่เข้าใจความรู้สึกของอาเหลียนดี รีบตอบอย่างให้ความร่วมมือก่อนพูดว่า “ไม่ได้กลืนคาวปลาแล้ว ข้ายังมีกลิ่นหอมนิดๆ ด้วย”

ครั้งหน้าหากเจอช่างเส้นจะต้องตื่นเสื้อผ้าชุดนี้ให้เขา นางยอมต้องซักชุดจนสะอาดไม่หลงเหลือกลิ่นอายของตน พอได้ยินคำของเถียนหลวี่ อาเหลียนก็ค่อยๆ พลุลมหายใจ ผ่านไปไม่นานก็ขมวดคิ้วพูด “ช่างเส้นจะไม่ชอบกลิ่นหอมนี้หรือไม่” นางครุ่นคิดแล้วพิมพ์ว่า “ข้าจะซักใหม่กลิ่นหอมนี้จะได้จางลงหน่อย”

ตอนที่สองแม่นางอู่กู่ย้อจางกลับมาก็เห็นอาเหลียนตากผ้าอยู่ที่ลานด้านหน้า

ชุดนั้นแถมองก็รู้ว่า เป็นของบุรุษ

อู่จางดูแคลน “เจ้าปลาหัวโตนี้ไม่รู้จักละอายจริง ๆ เกี้ยวพานบุรุษก็ช่างเถิด แต่นี่ยังนำชุดของบุรุษมาตากไว้หน้าลานของพวกเรา”

อู่จางไม่ชอบอาเหลียน นอกจากรังเกียจที่สถานะของอาเหลียนต่ำต้อยแล้ว ก็ยังเป็นเพราะใบหน้าของนางด้วย ข้างกายมีญาติผู้พี่หน้าตางดงามสู้กับนางก็พาให้นางรู้สึกกดดันมากแล้ว ยามนี้ยังมีเจ้าปลาหัวโตที่ไม่รู้ว่าไหลมาจากที่ใดอีก ทั้งๆ ที่เจ้าปลาหัวโตควรจะมีหน้าตาธรรมดาแท้ๆ แต่นางกลับมีใบหน้าเฝ้ายวนชวนหลงไหล แล้วจะไม่ให้นางชิงชิงได้หรือ

อู่กู่ย้อสีหน้าราบเรียบ ไม่เอ่ยคำ ปกติแล้วจิวเซียวเกอไม่ได้ห้ามชาย

หญิงไปมาหาสู่กัน คู่บ่าเพ็ญที่คบหากันอย่างเปิดเผยก็มีให้เห็นมากมาย หรือคู่ที่มีความสัมพันธ์ชั่วคราวก็พบเห็นได้ทั่วไป ไม่ต้องพูดถึงใครอื่นอย่างอภัยเอง มาถึงจิวเซียวเกอได้ไม่กี่วันนางก็ไปมาหาสู่กับศิษย์พี่ชายหลายคนแล้ว เพียงแต่ความคิดของอภัยนั้นออกจะรอบคอบกว่าอภัยอยู่บ้าง ยามนี้มองเสื้อผ้าที่อาเหลียนตากไว้เพียงผาดเดียวก็รู้ว่าชุดนี้ไม่ใช่ของที่คนธรรมดาทั่วไปสวมเป็นแน่

หลังอาเหลียนตากเสื้อจนแห้ง นางก็เก็บไว้ในน้ำเต้าหยกที่พกติดตัวมาด้วย อาผั่งมอบน้ำเต้าหยกใบนี้ให้นางตอนที่ออกจากทะเลสาบตั้งเจ้อมองแล้วเป็นเพียงหยกพกลึกๆ ที่ห้อยเอว ดูเรียบง่ายธรรมดา แต่แท้จริงแล้วกลับสามารถบรรจุของได้มากมาย

อาจเป็นเพราะด้านในใส่เสื้อของช่างเส้นไว้ อาเหลียนจึงหวงแหนมากเป็นพิเศษ ไม่ยอมให้ใครแตะต้อง

หลังจากวันนั้นนางก็ไปที่สระคลื่นมรดกทุกวัน

เพียงเพื่ออาจได้เจอช่างเส้นอีกครั้ง

วันนั้นนางตื่นเต้นดีใจมากเกินไป จึงลืมหามช่างเส้นเสียสนิทว่า เขาชอบกินอาหารรสใด ชอบรสชาติของปลาสดทะเลหรือไม่ หากนำไปปรุงเป็นอาหาร ชอบกรรมวิธีการปรุงแบบใดที่สุด

อาเหลียนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวทั้งวัน แต่จิวเซียวเกอไม่ใช่สถานที่ที่มีแต่ชื่อ หลังเปิดเรียนอย่างเป็นทางการแล้ว การเรียนในแต่ละวันหนักมาก แม้ศิษย์ใหม่จะโดดเด่นด้วยผ่านการคัดเลือกจากแต่ละเผ่า แต่คุณสมบัติของแต่ละคนกลับไม่เท่ากัน อย่างอาเหลียนและเถียนหลวนี้ก็ถือว่าอยู่ระดับล่างสุดของศิษย์ใหม่ทั้งหมด

อย่างเช่นการเรียนวิชาเวทวันนี้ เถียนหลวถูกตำหนิจนร้องไห้หลายรอบแล้ว

เซียนจวิน¹⁰ ผู้สอนก็คือชงชวีจุนเจ้อ¹¹ ที่มีชื่อเสียงบาร์มีในจิวเซียวเกอ

¹⁰ เซียนจวิน หมายถึง เซียนชายทั่วไป

¹¹ จุนเจ้อ หมายถึง ผู้ที่มีสถานะสูงศักดิ์

กล่าวกันว่าซงชวีจุนเจอท่านนี้ในวัยเยาว์ถือว่าตนมีความสามารถจึงถูกผู้อื่น
ไม่ยอมก้มหัวให้ชาวสาร์ห้าไต่ว¹² ทว่าหลังแต่งงานแล้ว เขาต้องเลี้ยงดูคน
ในครอบครัว จึงจำต้องเข้ามาสอนในจิวเซียวเกออย่างไร้ทางเลือก

ผ่านไปหลายครั้งหลายครา เกียนหลัวยังคงทำไม่สำเร็จ ซงชวีจุนเจอ
โกรธจนเป่าปากถลึงตา ตำหนิว่า “มันสมองเช่นเจ้า แม้เข้าจิวเซียวเกอได้
ก็คงอยู่ได้ไม่กี่วัน รีบเก็บข้าวเก็บของจากไปโดยเร็วจะดีกว่า จิวเซียวเกอ
ของพวกเราจะได้ประหยัดข้าวไปได้บ้าง”

อาเหลียนอยากช่วยพูดแทนเกียนหลั้ว แต่ซงชวีจุนเจอกวาดตามอง
ด้วยความกราดเกรี้ยว “เจ้าไม่ต้องช่วยพูดแทนนาง เจ้ายิ่งสู้นางไม่ได้ด้วยซ้ำ!
ดูเจ้าสิ นี่เจ้ากำลังร้ายเวทหรืออย่างไร”

อาเหลียนมีตบะบำเพ็ญเพียงสามร้อยปี แม้เกียนหลั้วจะทำได้ไม่ดี
ไปกว่านี้สักเพียงใด แต่นางก็มีตบะบำเพ็ญสี่ร้อยปี อีกทั้งพื้นเพของ
ครอบครัวเกียนหลั้วค่อนข้างดี บิดามารดาของนางให้นางกินยาวิเศษ
เพิ่มพลังเซียนไม่น้อย เมื่อเป็นเช่นนี้ เกียนหลั้วจึงยังสามารถร้ายเวทให้
น้ำเต้าตรงหน้าแปลงสภาพไปได้ครึ่งหนึ่งจากที่กำหนดไว้ แม้ออกว่ามีอาจ
แปลงสภาพได้ทั้งหมด ทว่าก็ยังดีกว่าอาเหลียนที่ทำให้มันเปลี่ยนแปลง
ไม่ได้เลย

หากกล่าวกันตามจริงแล้ว ซงชวีจุนเจอก็กล่าวไม่ผิดแม้แต่หน่อย
เมื่อซงชวีจุนเจอดูดำอีกครั้ง เกียนหลั้วก็ร้ายเคล็ดวิชาเซียนอีกรอบ
ในที่สุดก็เปลี่ยนรูปร่างของน้ำเต้าได้สำเร็จ

ทว่าอาเหลียนกลับต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่น่ากระอักกระอ่วน
กลายเป็นศิษย์ใหม่เพียงคนเดียวที่แม้แต่วิชาเปลี่ยนรูปร่างพื้นฐานก็ยัง
ไม่ผ่าน

หลังเลิกเรียน เกียนหลั้วลอบว่า “เจ้าอย่าเสียใจไปเลย พวกเรากลับไป
แล้วตั้งใจฝึกฝนกันใหม่ ความเพียรเป็นบ่อเกิดของความสำเริง แต่ขยัน
มากหน่อยก็ได้แล้ว”

¹² หมายถึง ทะนงตน ไม่ยอมก้มหัวให้อะไรง่าย ๆ

อาเหลียนยอมเข้าใจหลักการข้อนี้ แต่ความสามารถของนางต่ำต้อยเกินไปจริงๆ

หลังทั้งสองกลับไปแล้วก็มานะตั้งใจฝึกวิชาเปลี่ยนรูปร่างด้วยกัน

ด้านเถียนหลว นางผ่านไปได้อย่างฉิวเฉียด ลำพังตัวนางทำได้แค่ผิวเผิน ไม่เข้าใจหลักการที่แฝงอยู่ในนั้นอย่างถ่องแท้ จึงได้แต่มองอาเหลียนที่ต้องล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า ในใจร้อนรอนราวกับถูกไฟเผา แต่กลับไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร อาเหลียนเห็นท่าทางตำหนิตนเองของเถียนหลวแล้ว แม้ในใจจะท้อแท้สิ้นหวัง แต่กลับมิกำลังแสดงออกต่อหน้าสหาย เพื่อที่นางจะได้ไม่ตำหนิตนเองมากกว่าเดิม

เมื่อเข้าจิวเซียวเกอแล้ว ไม่ใช่ว่าใครก็สามารถสำเร็จการศึกษาได้อย่างราบรื่น หลังเข้าเรียนได้สามเดือนจะมีการทดสอบหนึ่งครั้ง เมื่อถึงเวลานั้น หากไม่ผ่านการทดสอบก็ทำได้เพียงเก็บข้าวของแล้วไปจากที่นี่ตามคำพูดของซงชวีจุนเจ้อ อย่างไรก็ตามสิ่งที่จิวเซียวเกอต้องการก็คือบุคลากรที่มีความสามารถโดดเด่นในสามดินแดน จะยอมให้ชื่อเสียงดังกามที่ก่อตั้งมาหลายหมื่นปีถูกทำลายลงด้วยน้ำมือภูตเล็กๆ ที่ทั้งโง่และมิวิชาเวทต่ำต้อยอย่างอาเหลียนได้อย่างไร

กลางดึกเงียบสงัด อาเหลียนเห็นเถียนหลวหลับแล้ว จึงลุกจากที่นอนแล้วไปที่ริมสระคลื่นมรกตเพียงลำพัง

คราวนี้นางไม่ได้ไปหาช่างเส้น ทว่าไปเพราะอยากฝึกวิชาเวทจริงๆ

วันพรุ่งก็เป็นวิชาของซงชวีจุนเจ้ออีกแล้ว แม้หน้าหน้าของนางจะหนักว่านี่ก็ทนรับวาจาถากถางเช่นนั้นของเขาไม่ไหว

อาเหลียนท่องมนตร์ใส่ตันหลิวริมสระ พยายามหลายครั้งหลายครา แต่ทุกครั้งล้มเหลวรำไป ตันหลิวต้นนั้นสั่นไหวเพียงเล็กน้อย ทว่ารูปร่างยังคงเดิม แม้กระทั่งใบหลิวก็ยังไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ

วิชาแปลงร่างนี้เป็นวิชาพื้นฐาน หากของง่าย ๆ พรคนี้ยังทำไม่ได้ นางก็คงอยู่ที่จิวเซียวเกอได้อีกไม่นานแน่

อาเหลียนลองอีกครั้ง

อีกครั้งและอีกครั้ง จนกระทั่งฟ้าใกล้จะสว่างแล้ว

“...นี่เจ้ากำลังทำอะไร”

หือ

อาเหลียนนั่งงั้นเล็กน้อย ได้ยินน้ำเสียงคุ้นเคยที่ดังขึ้นทางด้านหลัง ก็หันหน้ากลับไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ เห็นร่างสูงสง่า พยับเมฆแห่งความกลัดกลุ้มบนใบหน้าก็หายวับ กระโจนพรวดเข้าไปหาทันทีวัน “ทรงหลินช่างเสน!”

ทรงหลินมองอยู่นานแล้ว แม้พบเจอญาติปลาน้อยตนนี้ไม่นาน แต่เขาก็เข้าใจดีว่าหากเขาสนใจนางจะต้องเกิดเรื่องยุ่งยากตามมาเป็นแน่ เขาจึงแส้มองไม่เห็นแล้วจะจากไป ทว่าเมื่อได้ยินเคล็ดวิชาเขียนที่นางท่อง เห็นท่าทางงะแง่งแล้วครั้งแล้วครั้งเล่าของนาง เขาที่อดทนมานานก็ทนไม่ไหว แล้วจริงๆ

ความสามารถเช่นนางเข้าจั่วเขียวเก๋ได้อย่างไรกันหนอ

นางแยมยิ้มรวบรวบ เขากลับมีท่าทางเย็นชาเหมือนอย่างเคย ไม่ตอบคำของนาง ทว่าพูดเสียงเย็นว่า “หลับตาลง รวบรวมสมาธิ...”

อาเหลียนที่ยึดค้างได้สติกลับมาโดยพลัน เพิ่งเข้าใจว่าช่างเสนกำลังชี้แนะตน

นางรีบทำตามทันใด

“อย่าว่อกว่ก เจ้าอยากให้ต้นไม้ตรงหน้ากลายเป็นสิ่งใด ในใจก็คิดถึงรูปลักษณ์ของสิ่งนั้น จากนั้นก็ร้ายเวท...”

เสียงของช่างเสนไพเราะจริงๆ!

วิชาเปลี่ยนรูปร่างนั้นไม่ยาก ทั้งยังเป็นวิชาเวพระดับต่ำขั้นพื้นฐาน มีต้นไม้ต้นหนึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าเจ้าไม่เคลื่อนไหว ปล่อยให้เจ้าเปลี่ยนมันได้ตามต้องการ ไม่ว่าผู้ใดที่พอจะมีตะบะบำเพ็ญอยู่บ้างก็ต้องทำได้ง่ายตาย

แม้บางครั้งทรงหลินจะกลับมาที่จั่วเขียวเก๋ ทว่าในฐานะช่างเสนผู้หนึ่ง แน่นนอนว่าย่อมไม่มีทางสอนวิชาเวทเหล่านี้ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเพียงการบรรยายบทเรียน ล้างสอนหลักเหตุผลในการทำควมดีช่วยเหลือผู้อื่น หรือไม่กี่บรรยายถึงระดับจิตใจ เช่นนี้จึงเหมาะกับฐานะช่างเสนผู้สูงส่ง

เขาเห็นท่าทางของญาติปลาน้อยที่มีสีหน้าจริงจังตนนี้แล้ว ก็รู้สึกว่หากเขาออกโรงสอนด้วยตนเองคงไม่ใช่ปัญหาใหญ่สักเท่าไร พลันนั้น

ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรอีก หมุนตัวหันหลังให้นางทันควัน

ปฏิบัติต่อนางอย่างเย็นชาสักหน่อย นางจะได้ไม่เข้าใจผิดว่าการที่
เขาชี้แนะวิชาเวทแก่นางแล้วจะทำให้พวกเขาใกล้ชิดกันมากขึ้น

ผ่านไปเนิ่นนานก็ยังไม่เห็นนางเคลื่อนไหว หรงหลินจึงกล่าวว่า
“เรียบร้อยแล้วหรือ”

“ระ...เรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ”

หากเรียบร้อยแล้วจริงๆ โฉมหน้าเสียงถึงเป็นเช่นนี้ วิชาเวทง่าย ๆ
แบบนี้ ขอเพียงมีสมาธิ จิตใจไม่วอกแวก ก็ไม่มีทางเกิดปัญหา

เขาถึงขั้นชี้แนะด้วยตนเอง แต่นางก็ยังเกียจคร้านเช่นนั้นหรือ!

แม้เป็นช่างเส้นที่มีจิตใจโอปอ่อมอารีสักเพียงใด ก็ทนศิษย์ที่เมินเฉย
ไม่สนใจเช่นนั้นไม่ได้ เขาหันกายกลับไป คิดจะตำหนินางสักครา ทว่าสิ่งที่
เห็นตรงหน้ากลับเป็นรูปร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่ง

หรงหลินนิ่งงัน

โยนางจึงทำให้ต้นหลิวกลายเป็นร่างของเขาไปเสียได้

เห็นเพียงว่าภูตปลาน้อยตนนี้เกาศีระชะอย่างชัดเจน ดวงตากลมโต
มองเขา ท่าทางล้าหนักผิด “ขอภัยเจ้าค่ะ ข้า...เมื่อครูในสมองของข้าเอาแต่
คิดถึงช่างเส้น”

ช่างเส้นก็สมกับเป็นช่างเส้น หลังได้รับคำชี้แนะจากหรงหลินแล้ว วันถัดมา
ในห้องเรียนของซงชวีจุนเจ๋อ อาเหลียนไม่ต้องขานหน้าอีก ซงชวีจุนเจ๋อ
แปลกใจอยู่บ้าง แต่ศิษย์ที่มีพื้นฐานย่าแย่ พรสวรรค์ต่ำด้อยเช่นอาเหลียนนี้
ปกติไม่อยู่ในสายตาของเขาแม้แต่น้อย เขาจึงไม่กล่าวให้มากความ เพียงแต่
สอนเนื้อหาบทเรียนต่อไป

เถียนหลัวแอบกระซิบว่า “เมื่อครูข้ายังกังวลว่าเจ้าจะโดนตำหนิอีกแล้ว”

เถียนหลัวหลับสนิทตลอดคืน เป็นธรรมดาที่นางย่อมไม่รู้เรื่องระหว่าง
อาเหลียนกับหรงหลินช่างเส้นเมื่อคืน

ร้ายเวทได้แล้ว อาเหลียนกลับไม่ตั้งใจเท่าไร สีหน้าของนางยังมึนงง
อยู่บ้าง ปลอ่ยให้เถียนหลัวพิมพ์ด้วยความตื่นตันเพียงลำพัง

เนิ่นนานกว่าที่เถียนหลัวจะรู้สึกตัว “อาเหลียน เจ้าเป็นอะไรไป”

เป็นอะไรไปนะหรือ อาเหลียนมุ่นคิ้วน้อยๆ ทำทางกังวลระคนเฉื่อยชา ท่อเหี่ยวยิ่งกว่ายามที่ซงชวีจุนเจ้อต่อว่านาง เมื่อวานนางพบช่างเส้นเดิมควรจะเป็นเรื่องที่น่าดีใจมากแท้ๆ อีกทั้งช่างเส้นยังอุตสาหะชี้แนะนางด้วยตนเอง ถือเป็นโชคดีในชีวิตนี้ของนาง... ทว่าโยนางถึงรู้สึกผิดหวังราวกับว่า... ราวกับว่าทำให้ช่างเส้นไม่พอใจอย่างไรอย่างนั้น

อี้จางมองอาเหลียนเล็กน้อย กล่าวกับอี้ก्यूว่า “ซ่อมอยู่หลายวันกว่าจะผ่านอย่างฉิวเฉียด มีอะไรให้น่าภูมิใจกัน” เดิมตนอยากเห็นอาเหลียนขายหน้า แต่ผลลัพธ์กลับไม่เป็นอย่างที่หวังไว้ ในใจอ้อมรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง ทว่าอี้ก्यूไม่เอ่ยคำ

ศิษย์ใหม่ของจิวเซียวเก๋อนอกจากต้องเผชิญกับบทเรียนที่หนักหนาทุกวันแล้ว ยังต้องเข้าชมรมสารพัดเพื่อเสริมสร้างทักษะความสามารถ หลายวันนี้อาเหลียนรู้ซึ่งว่าพื้นฐานของนางแย่มาก หากพยายามมากกว่าคนอื่นสักหน่อยก็คงจะพอไปได้ แต่นี้กลับไม่มีเวลาวางนอกห้องเรียนให้นางเรียนรู้อย่างอื่นเลย

เถียนหลว้นั้นไม่เหมือนอาเหลียน นางเข้าจิวเซียวเก๋อเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ไปวันๆ เท่านั้น แม้กล่าวว่านางไม่ยากเก็บข้าวของจากไป แต่นางกลับไม่เหมือนอาเหลียนที่กดดันตนเองถึงเพียงนี้ มารดาของเถียนหลว้เป็นกุลสตรี คอยพราสารสอนเถียนหลว้ตั้งแต่เล็กว่า สตรีทำสิ่งอื่นไม่เป็นก็ไม่มีอะไร แต่จะขาดงานครัวและงานเย็บปักถักร้อยมิได้ ยามนี้จึงกล่าวกับอาเหลียนว่า “หากเจ้าไม่ออกไป ก็ถือว่าไปเป็นเพื่อนข้า...” ในจิวเซียวเก๋อ เถียนหลว้มีอาเหลียนเป็นสหายคนเดียวแล้ว

อาเหลียนใจอ่อนเป็นที่สุด อีกทั้งนี่ยังเป็นเถียนหลว้ จึงทำใจแข็งไม่ได้จริงๆ เช่นนั้นจึงได้แต่ตามเถียนหลว้ไปสมัครเข้าชมรมทำอาหาร

ชมรมของจิวเซียวเก๋อต้องผ่านการคัดเลือกที่ละชั้น ทว่าชมรมทำอาหารนี้เป็นชมรมที่ไม่เป็นที่นิยมที่สุด แต่ละปีมีผู้สมัครไม่กี่ราย เดิมไม่จำเป็นต้องมีการแข่งขันคัดเลือก เพียงจ่ายค่าเข้าก็เป็นอันเสร็จ เถียนหลว้เปิดถุงอัฐใบเล็กที่ตุงแน่นตรงช่วงเอวออก จ่ายค่าเข้าแทนอาเหลียนไปพร้อมกัน อาเหลียนเห็นแล้วจึงรีบเอ่ย “ไม่ต้อง ประเดี๋ยว

ข้าจ่ายเอง”

อาเหลียนรู้นิสัยของเถียนหลวดี นางไม่ใช้คนที่ชอบบอตรวย ยังเจียมเนื้อเจียมตัวและรู้สึกอับอายยิ่งนักเพราะนางมาจากครอบครัวเศรษฐีใหม่ พอพบคนอย่างอาเหลียนที่ไม่ได้ถูกดูแลนาง ยอมสานสัมพันธ์เป็นสหายกับนางอย่างจริงใจ นับว่าเป็นเรื่องที่ทำให้ยากยิ่งนัก

เถียนหลวน้อยใจ “นี่เจ้าไม่เห็นข้าเป็นสหายหรือ!”

อาเหลียนส่ายหน้า “ไม่ใช่”

เถียนหลวน้ำตาคลอเจียนจะหยด “เช่นนั้นเจ้าก็คงดูแลนั้ของข้าสินะ”

“...” อาเหลียนไร้ถ้อยคำ ทำได้เพียงให้เถียนหลวจ่ายค่าเช่าชมรมแทนตน

แม้กล่าวว่านางเช่าชมรมเป็นเพื่อนเถียนหลว ทว่าหลังจากนั้นอาเหลียนกลับต้องมนตร์เสน่ห์ของอาหาร เพียงไม่นานก็สนใจการทำอาหารแล้ว

ความสามารถในการเรียนวิชาเวทของอาเหลียนนั้นไม่เอาไหน ทว่าวิชาครัวนี้กลับมีพรสวรรค์อย่างหาตัวจับยาก

ชมรมทำอาหารมีศิษย์ใหม่ประมาณหกเจ็ดคน เมื่อคนน้อย การแอบอุ้กทำได้ไม่ยากนัก เข้าชมรมทุกครั้งจึงต้องตั้งใจและจริงจังเสมอ

ถึงหนานเฮ่อเซียนเวิง¹³ ที่สอนวิชาอาหารจะมีรูปร่างอ้วนเตี้ย ท่าทางใจดี แต่ความจริงแล้วเขากลับไม่ได้ใจดีมากไปกว่าซังชวีจุนเจ้าสั๊กเท่าไร หลายครั้งที่ผ่านมาก็รู้ว่าต่อว่าศิษย์หญิงก็คนต่อกี่คนแล้ว ได้ยินว่ามีศิษย์หญิงจำนวนหนึ่งที่ทนรับอารมณ์ของหนานเฮ่อเซียนเวิงไม่ไหว จึงพากันลาออกจากชมรมทำอาหารนี้

คนอย่างอาเหลียนกลับหาได้ยากยิ่ง นางไม่เคยถูกหนานเฮ่อเซียนเวิงต่อว่าสักครั้ง ส่วนเถียนหลวน่ะหรือ แรกเริ่มก็ถูกเขาต่อว่าครั้งหนึ่ง จากนั้นเมื่ออาเหลียนคอยช่วยเหลือ ทุกครั้งยามที่หนานเฮ่อเซียนเวิงตรวจงาน ล้วนหาจุดบกพร่องใหญ่ๆ ไม่พบ จึงรอดจากการถูกตำหนิ

¹³ เซียนเวิงเป็นคำเรียกเขียนชายสูงอายุ

วันนี้หนานเฮ่อเซียนเวียงสอนทักษะการใช้มีด เขาอธิบายและสาธิตให้ดูเพียงครั้งเดียวก็ปล่อยให้เหล่าศิษย์ลงมือทำด้วยตนเอง

เถียนหลั้วร้อนรนแทบตาย นางกระซิบเสียงเบาว่า “เมื่อครูฆ่าเห็นไม่ชัด...”

เข้าเรียนวิชาของหนานเฮ่อเซียนเวียงหลายครั้ง อาเหลียนยอมพอจะจับเคล็ดลับได้บ้างไม่มากก็น้อย นางปลอบเถียนหลั้วด้วยท่าทางสบายๆ ว่า “เจ้าอย่ากังวลไปเลย”

เถียนหลั้วแกะสลักตามอาเหลียนอย่างไม่ผิดเพี้ยน สุดท้ายก็พอแกะสลักหูลั้วปัว¹⁴ ในมือออกมาเป็นเจ้านกน้อยได้ แม้แกะสลักออกมาไม่เหมือนของที่หนานเฮ่อเซียนเวียงทำซึ่งมองแล้วราวกับมีชีวิต แต่ก็ถือว่ากลมกล่อมผ่านมาได้

อาเหลียนแกะสลักออกมาได้วิจิตรงดงามกว่าของเถียนหลั้วมากนัก แม้กระทั่งขนของเจ้านก นางก็ยังแกะสลักได้งามยิ่ง

อาเหลียนวางมีดแกะสลักเล่มเล็กในมือลง ก็ได้ยินเสียงตำหนิของหนานเฮ่อเซียนเวียงที่ดังขึ้นไม่ไกล

อาเหลียนมองที่มาของเสียงนั้น เห็นหนานเฮ่อเซียนเวียงตำหนิแม่หารูปร่างอรชรนางหนึ่งอยู่ แม่หารผู้ี้ถูกตำว่าจ่นต้องก้มหน้าต่ำ ในมือถือหูลั้วปัวที่ถูกแกะสลักจนละเหะ

เถียนหลั้วเอ่ยกับอาเหลียนว่า “นางก็คือภูตพุดราน้อยตนนั้น...”

อาเหลียนเคยได้ยินจากเถียนหลั้วว่า ในหมู่ศิษย์ใหม่อย่างพวกนางก็มีแต่ภูตพุดราน้อยนี้ที่พำนักที่เกาะเซียนเพียงลำพัง และเถียนหลั้วยังคงแอบเห็นด้วยตาตนเองว่านางอยู่กับเซียวไปข้างเลน จึงรู้ว่าเซียวไปข้างเลนคงเป็นผู้หนูหลังภูตพุดราน้อยตนนี้แน่

หากมีผู้หนูหลังที่เก่งกาจเช่นนั้น นางก็ควรมีนิสัยเช่นพวกอ๊างสิ ทว่ายามที่อาเหลียนพบภูตพุดราน้อย ก็เห็นนางชอบหลบมุมอยู่เงียบๆ ตามลำพัง นอกจากยามที่หนานเฮ่อเซียนเวียงตำหนินางจนถึงจุดความสนใจของคนอื่นแล้ว เวลานั้นนางก็โดดเดี่ยว การมีผู้หนูหลังที่มีอภิสิทธิ์พิเศษ

¹⁴ แครอต

นั้นแน่นอนว่าเป็นเรื่องยอดเยี่ยมยิ่งนัก ทว่าเหล่าศิษย์ใหม่ของจิวเซียวเก๋อ ก็โดดเด่นเช่นกัน พวกเขามักทะนงตน ไม่เพียงแต่ไม่ประจบเอาใจนาง ในใจยังดูแคลน ไม่อยากคบค้าสมาคมกับนางด้วย

ด้านหนานเฮ้อเซียนเวิงที่ดำหนิงแล้ว ก็พาภูตพุทราน้อยมาตรงหน้า อาเหลียน “ต่อไปนี่ให้นางอยู่กลุ่มเดียวกับพวกเจ้า ช่วยสอนนางให้ดีๆ เล่า”

แต่ไรมาแม้หนานเฮ้อเซียนเวิงไม่เคยชมอาเหลียน ทว่าคราแรกที่ เขาเห็นผลงานของอาเหลียน ก็พอจะสัมผัสได้ว่านางมีพรสวรรค์อยู่บ้าง และทุกครั้งนางล้วนตั้งใจทำ ในใจเขาย่อมชื่นชมเป็นธรรมดา

อาเหลียนอึ้งงันเล็กน้อย เมื่อสบตากลมโตะเป็นประกายของภูต พุทราน้อยตรงหน้า จึงได้สติกลับมา

อาเหลียนรู้แค่ครึ่งๆ กลางๆ รู้ว่าตนเองสอนนางไม่ได้ ทว่าหนานเฮ้อ เซียนเวิงกลับโยนเผือกร้อนมาใส่มีอนาง ในฐานะศิษย์ จำต้องเคารพ อาจารย์ ไม่รับก็ไม่ได้ อาเหลียนไม่รู้ว่าควรจะพูดกับนางเช่นไร เมื่อเห็น ท่าทางแกล้งหูหลวมที่เงอะงะของนางและหูหลวมที่แกล้งกล่เสีย อีกหัวหนึ่งแล้ว นางก็ทนไม่ไหว เอ่ยว่า “เจ้าค่อยๆ แกล้งสิ เรื่องพวกนี้ จะรีบร้อนไม่ได้...”

ภูตพุทราน้อยซ่อนตามองอาเหลียนคราหนึ่ง ผิวแกล้มค่อยๆ เหม่อร้อน เป็นแม่นางน้อยที่สดใสงดงาม ดูจากรูปร่างแล้วน่าจะโตกว่าอาเหลียน เล็กน้อย

นางกำมิดแกล้งเล็กน้อยในมือ “ข้า...ข้าชื่อเซียวจ่าว”

อาเหลียนยิ้ม “ข้าชื่ออาเหลียน” ก่อนชี้ไปที่เถียนหลว “นางชื่อเถียนหลว”

เถียนหลวชอบผูกมิตรเป็นที่สุด คงเป็นเพราะตอนที่เซียวจ่าวถูก หนานเฮ้อเซียนเวิงดูดำนั้น นางก็นึกถึงตนเองกับอาเหลียน จึงรู้สึกเป็น มิตรกับเซียวจ่าวอยู่หลายส่วน ยามนี้ได้ยินชื่อของนางแล้วให้ประหลาดใจ “มิน่าเล่า...เจ้าแซ่เซียว เซียวไปข้างเลนก็แซ่เซียว เช่นนั้นเจ้ากับเซียวไป ข้างเลน...”

เซียวจ่าวชะงักเล็กน้อย ก่อนกล่าวว่า “อะ...ข้ากับ...”

“เจ้าสองคนเป็นญาติกันสินะ!”

เซียวจ่าวมองเถียนหลัวที่อยู่ตรงหน้า แววดาราบเรียบ “เข้ากับเสียว... เสียวไปข้างเส้นเป็นเพื่อนบ้านกัน”

เซียวจ่าวเจียบซิม ซี้ฮ่าย เถียนหลัวกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา ส่วน อาเหลียนยามอยู่ที่ทะเลสาบตั้งเจ็อมักจะมีอาผั่งคอยดูแลอยู่ตลอด กระทั่ง ก่อนออกเดินทาง อาผั่งก็ยังรู้สึกว่อาเหลียนคงดูแลตนเองไม่ได้แน่ ทว่า ตอนนี้อาเหลียนกลับกลายเป็นคนที่ดูแลผู้อื่นได้ดีที่สุดในสามคน

แม้เซียวจ่าวจะมีคนหนุนหลัง แต่นางกลับไม่วางท่าอย่างอภิสิทธิ์ชน แม้แต่น้อย ทั้งสามจึงกลายเป็นสหายกันอย่างรวดเร็ว

วันนี้หลังเลิกจากชมรมทำอาหารแล้ว อาเหลียนก็นำผลงานที่ตนแกะสลัก กลับมาด้วย

ทุกวันอาเหลียนกับเถียนหลัวจะไปส่งเซียวจ่าวที่ทะเลสาบหมิงเยว่ มองหานั่งเรือลำน้อยไปยังเกาะเซียนแล้วถึงได้กลับพร้อมกัน

วันนี้พอไปถึงทะเลสาบหมิงเยว่ เห็นบุรุษชุดสีหมึกในเรือลำน้อย ชายภูษาพลิ้วไหว ยืนเด่นเป็นสง่า

เขาก็คือเซียวไปข้างเส้น

เซียวไปข้างเส้นเป็นทายาทเผ่าเทพ รูปร่างโดดเด่นเป็นสง่าเช่นเดียวกับเซียวเหิงผู้เป็นบิดา

บังเอิญยิ่งนัก ด้วยร่างกายของเถียนหลัวไม่สู้ดีนัก วันนี้จึงมีแค่ อาเหลียนที่มาส่งเซียวจ่าวเพียงลำพัง ในใจอาเหลียนทอดถอนใจ รู้ว่า ปกติแล้วเถียนหลัวนับถือเซียวไปข้างเส้นยิ่งนัก หากรู้ว่าวันนี้นางพลาด โอกาสที่จะพบเซียวไปข้างเส้น ก็ไม่รู้ว่าจะเสียดายสักเพียงใด

อาเหลียนคารวะพร้อมกับเซียวจ่าว

ยากที่เซียวไปข้างเส้นจะเห็นเซียวจ่าวมีสหายอยู่ข้างกาย สีหน้าเขาอ่อนลง เดินขึ้นหน้ามากล่าวว่า “ร่างกายดีขึ้นแล้วหรือ” ท่าทางสนิทสนมคุ้นเคย กับเซียวจ่าวยิ่ง

เซียวจ่าวพยักหน้าเอ่ย “อืม ไม่เป็นอะไรแล้วเจ้าคะ” น้ำเสียง ห่างเหินอยู่ข้าง

เซียวไปเป็นคนอบอุ่นอ่อนโยน แต่การดูแลจิวเซียวเก๋อหลายปีมานี้

ทำให้เขาจำต้องทำท่าทางเคร่งขรึม สงวนวาจาอย่างเสียมิได้ เขาเห็นหน้าของนางแดงปลั่ง ในมือยังกุมหูลัวบัวที่แกะสลักเป็นรูปเปิดน้อย เห็นทีจะไม่เป็นอะไรจริงๆ จึงไม่ถามให้มากความ มองนางลงเรือ

ขณะที่เขี้ยวไปจะจากไปนั้น อาเหลียนรีบเรียกเขาไว้ “ช่างเลน”

เขี้ยวไปมองแม่นางน้อย “มีอะไรหรือ”

หากเป็นยามปกติ อาเหลียนคงมิกล้าพูดกับเขี้ยวไปช่างเลนก่อน แต่...นางขมวดคิ้ว มองเขาด้วยความคาดหวัง ถามว่า “ท่าน...ท่านได้ข่าวของทรงหลินช่างเลนบ้างหรือไม่เจ้าคะ”

น้อยครั้งนักที่ทรงหลินจะมาที่จิวเขี้ยวเก้อ นับจากครั้งก่อนก็เป็นเวลาหนึ่งเดือนแล้วที่เขาไม่ได้มาที่นั่น ทว่าเทียบกับในอดีตที่ไม่มาเลยเป็นเวลาปีกว่า ยามนี้ก็นับได้ว่ามาบ่อยมากแล้ว ก่อนหน้านั้นเขาไปที่สระคลื่นมรกตรั้งอยู่สักพัก ก่อนมายังทะเลสาบหมิงเยว่ เมื่อมาถึงก็เห็นริมทะเลสาบมีบุรุษชุดสีหมึกกำลังก้มหน้าเล็กน้อยพูดคุยกับศิษย์หญิงในชุดกระโปรงหรรณวลีลาซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายประจำจิวเขี้ยวเก้อ

ทรงหลินรู้ว่าเขี้ยวไปธรรยาศัยดี ทว่านอกจากเขี้ยวจ้าวแล้ว เขาก็ไม่เคยเห็นเขี้ยวไปพูดคุยสนทนากับศิษย์หญิงคนอื่นเช่นนี้

ความเย็นชาถือตัวช่วยให้หลีกเลี่ยงจากมวลผงางมาได้ ตนก็เรียนรู้มาจากเขาผู้นี้

ทรงหลินไม่เคยสนใจซักถามถึงชีวิตส่วนตัวของสหายสนิท เพียงแต่ยามที่เห็นใบหน้าของศิษย์หญิงนางนั้นอย่างชัดเจน พลันมุ่นคิ้วแน่น นี่ไม่ใช่ภูตปลาน้อยตนนั้นหรือ

อาเหลียนจนหนทาง จึงถามเขี้ยวไปช่างเลน ขณะที่นางรอเขาตอบ ยามที่เบือนหน้าเล็กน้อยก็เห็นคนที่ยืนห่างออกไปไกล

ทันใดนั้นในดวงตาของสาวน้อยก็คล้ายมีบุปผาผลิบาน

อาเหลียนกระโจนเข้าไปหาทันใด “ทรงหลินช่างเลน!” นางยินดีปรีดาที่สุด “ข้ากำลังถามเขี้ยวไปช่างเลนอยู่พอดีเจ้าคะ ว่าหลายวันมานี้ท่านหายไปไหน แต่ก็พบท่านเสียก่อน ช่างดียิ่งนัก”

ทรงหลินนิ่งไปสักพักค่อยๆ เข้าใจ มองวงหน้าสดใสของนางแล้วค่อยๆ

คล้ายคิ้วที่ขมวดมุ่นออก ครู่ต่อมาาก็กลับไปมีท่าทางสูงส่งเย็นชาดังเดิม “เจ้าตามหาข้าด้วยเหตุใด”

คล้ายนางไม้ไล่ใจท่าทางเฉยชาของเขาสักนิด แหงนหน้ามองเขาอย่างไม่ละสายตา ในดวงตาน้ำน้ำของนางคุ่นั้นเต็มไปด้วยความปิติ วับวารวากับจะมีน้ำหยดลงมาตลอดเวลา

นางยกสองมือขึ้น กล่าวเสียงหวานกังวานโลว่า “หลายวันมานี้ข้าเรียนทักษะการใช้มิตกับหนานเฮ่อเซียนเวิง ในใจนึกถึงช่างเส้น จึงแกะสลักเจ้าสิ่งนี้ออกมา อยากมอบให้ช่างเส้นเจ้าค่ะ”

สองมือของอาเหลียนอุ้มพักทองที่แกะสลักเป็นหงส์ไฟสยายปีกตัวหนึ่ง แม้ระยะเวลาเก็บรักษาผักผลไม้ของจิวเซียวเก๋จะยาวนานกว่าปกติเล็กน้อย ทว่าพืชผักก็คือพืชผัก เวลาล่วงผ่านก็ต้องเน่าเสียเป็นธรรมดา หงส์ไฟของนางตัวนี้แกะสลักมาแล้วสามวัน ด้วยเพราะไม่พบทรงหลินนางจึงกลัวว่าจะพลาดช่วงเวลามอบของกำนัลที่ดีที่สุดไป วันนี้เมื่อพบเซียวไปช่างเส้นแล้วก็อดเสียมารยาทถามถึงที่อยู่ของเขาไม่ได้

นางกะพริบตาปริบๆ “ช่างเส้น ท่านชอบหรือไม่เจ้าค่ะ”

ทรงหลินมองลึกลับ อยากยกมูมปากขึ้นแต่ก็ฝืนกดมันลง สีหน้าประหลาดยากจะบรรยาย เขาระแอมเสียงเบา “ข้าขอดูหน่อย...”

อาเหลียนรีบยกสองมือขึ้นสูงอีกเล็กน้อย

เขายกมือขึ้น ท้องนิ้วเพ่งสัมผัสส่วนปลายของหงส์ไฟตัวนั้นพลันนึกขึ้นได้ จึงเหลือบมองเซียวไปที่อยู่ตรงนั้น ก่อนหดมือกลับ วิचारณ์ว่า “ก็พอดูได้”

อ้อ อาเหลียนไม่คาดหวังว่าช่างเส้นจะชื่นชม ประโยคที่ว่า “ก็พอดูได้” นี้ก็เพียงพอแล้ว นางยิ้มเอ่ย “ช่างเส้นชอบก็พอแล้วเจ้าค่ะ” นางยังกล่าวอีกว่า “หงส์ไฟเป็นสัตว์เทพในตำนาน สูงส่งใช้ธรรมดา มีเพียงหงส์ไฟงามเท่านั้นถึงจะคู่ควรกับฐานะของช่างเส้น”

มิใช่เพียงเท่านั้น จิตใจของหงส์ไฟก็ล้ำค่าหาใดเปรียบ

ทรงหลินหลับตาลง นึกถึงความทรงจำในวัยเยาว์ที่ไม่ค่อยงดงามเท่าไรนัก ยามที่ลืมหันมองนางอีกครั้ง สีหน้าอ่อนโยนลง

ตอนที่เซียวไปมาถึงเกาะเซียนนั้น เซียวจ้าวกำลังรดน้ำต้นไม้ในลาน
แผ่นหลังของนางบอบบาง ยังไม่ทันเข้าใกล้ กลิ่นหอมอ่อนๆ ของพุทรา
จากกายนางก็กระจายออกมา

เซียวไปก้าวเข้าไปหา เห็นนางไม่ระวังทำชายเสื้อเปียกน้ำจนชุ่มโชก
จึงยื่นมือไปคว้าบัวรดน้ำในมือนางแล้ววางลงด้านข้าง กุ่มแขนที่เปียกชื้น
ของนางไฉ่เบาๆ

เซียวจ้าวซ่อนตามองบุรุษใบหน้าที่งดงามกระจ่างตรงหน้า ปล่อยให้เขา
ใช้ห้องนี้วาดผ่านข้อมือของนางเบาๆ ชายเสื้อที่ชุ่มโชกพลันกลับมา
แห้งสนิทดังเดิม

เขาเอ่ยว่า “หลายวันมานี้เห็นเจ้าอยู่กับภูตน้อยสองตนนั้นอย่าง
มีความสุข ข้าคิดว่าควรส่งเจ้ามาที่จิวเซียวเกอให้เร็วกว่านี้”

เซียวจ้าวรีบเอ่ย “ข้าชอบอาเหียนกับเถียนหลัวมาก”

เซียวไปหล่อเหลาอ่อนโยน เขายิ้มน้อยๆ รอยยิ้มอบอุ่นราวลมสันต์
“ข้ารู้ เจ้าชอบทำอะไรก็ทำเถิด ไม่ต้องคิดมาก”

เซียวจ้าวรู้ดีว่าตนคิดมากเกินไปจริงๆ

พวกเขาสองคนนั้นวาติบโตะมาด้วยกัน เดิมนางเป็นเพียงต้นพุทรา
เล็กๆ ในกุยอวันเกอ หากไม่ใช่เพราะเขารดน้ำให้ทุกวัน ไทหนเลยจะ
บำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมนุษย์ได้เร็วเพียงนี้ ปกติแล้วนางมีนิสัย
ขลาดกลัว ในบรรดาต้นไม้มากมาย นางนับเป็นต้นไม้ที่โหดดุตาที่สุด
นางไม่งดงามเช่นดอกไผ่ถึง และไม่มีรอยยิ้มสดใสเช่นดอกทานตะวัน
แต่เขาดีต่อนางมาก

ตอนนั้นนางยังไม่ประสา ข้างกายไร้ญาติขาดมิตร มีเพียงหนู่น้อย
เจ้าของรอยยิ้มอบอุ่นผู้นี้ที่คอยอยู่เป็นเพื่อนนาง ตอนนั้นนางไม่ต้องการ
สิ่งใด เพียงแค่อยากอยู่กับเขาตลอดไปเท่านั้น

กระทั่งวันหนึ่ง หนู่น้อยเติบโตใหญ่เป็นชายหนุ่มไร้ซึ่งรอยยิ้มอัน
แสนอบอุ่นเช่นอดีตอีกต่อไป เขาเอนกายพิงลำต้นของนางด้วยความเจ็บปวด
เอ่ยกับนางว่า “ท่านแม่ไม่ต้องการข้าแล้ว”

ตั้งแต่เด็กเขาก็ไม่มีบิดา หลังจากนั้นก็จะไม่มีมารดาอีกต่อไปแล้ว

นางไม่มีบิดามารดาเช่นเดียวกัน แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เคยชินแล้ว

แต่เขาไม่เหมือนกัน ยามนั้นนางไม่รู้ว่าควรทำเช่นไรดี ได้แต่ใช้ไปไม่ช่วยกันลมกันฝนให้เขาอย่างรุ่มง่าม ด้วยไม่ยากให้เขาทรมาณมากไปกว่านี้ แม้เพียงนิด

นางอยู่เคียงข้างเขาเสียบๆ แต่เพราะเรื่องราวระหว่างเขากับมารดา ทำให้จิตใจเขาอ่อนไหวมาก ในกุยอวันก่อนนี้ เพียงนางพูดกับภุตตันไม้ดอกไม้้อื่นๆ มากเกินไป เขาก็จะโกรธเกรี้ยว จากนั้นก็จะถอนรากถอนโคนเหล่าภุตตันไม้ดอกไม้้อื่นๆ ข้างกายนาง ขับไล่ออกจากกุยอวันเก๋จนสิ้น ยามนั้นเองนางถึงเริ่มรู้สึกหวาดกลัว

นางเคยคิดที่จะหนีไป ทว่าทุกครั้งก็ได้แต่คิดว่า หากนางจากไปแล้ว เขาก็จะเหลือตัวคนเดียวจริง ๆ จึงตัดใจทำเช่นนั้นไม่ลง

ทุกสิ่งทุกอย่างของนางล้วนเป็นเขาที่มอบให้ แม้กระทั่งชื่อของนาง เขาก็ยังตั้งให้ นางจึงใช้แซ่เดียวกับเขา

นางครุ่นคิด ก่อนกุมมือเขา “ข้ามิของจะให้ท่าน”

นางกุมมือข้างเส้นผู้สูงศักดิ์ที่ทำหน้าที่ดูแลจิวเซียวเก๋แล้วพาเข้าห้องไปเช่นนี้ เซียวจ้าวกระมิดกระเมี้ยนยื่นเจ้าเปิดน้อยแกะสลักให้เขา ทำทางเก้อเขิน “อาจน่าเกลียดไปบ้าง...”

ปกตินางไม่เชี่ยวชาญด้านนี้ ยามอยู่ที่กุยอวันเก๋กับเซียวไป หากต้องการกินอาหารก็แค่ติดนิ้ว ส่วนใหญ่ก็พึ่งพาเซียวไป ซึ่งนางชมชอบอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเทียบเจ้าเปิดน้อยตัวนี้กับสิ่งที่นางแกะสลักก่อนหน้านี้หลายชิ้น พวกนี้น่าเกลียดยิ่งกว่า โชคดีที่อาเหลียนช่วยสอนนาง จึงนับว่าเจ้าเปิดนี้พอใช้ได้

เซียวไปตั้งใจพินิจรอบหนึ่ง มองสองแก้มแดงก่ำของนางแล้ว ดวงตาเจือย “...เข้าขอบมาก” แม้กล่าวเช่นนั้น แต่สายตากลับไม่ได้ทอดมองเจ้าเปิดน้อย ทว่าเป็นแม่นางน้อยตรงหน้านี้ต่างหาก

อาเหลียนตามทรงหลินไปยังสระคลื่นมรกต นางอยากกล่าวบางอย่างกับเขา ทว่าทุกครั้งที่มีมองแผ่นหลังของเขากลับรู้สึกว่ามีระยะห่างระหว่างพวกเขา มากเกินไป เขาสูงส่งมากอย่างนั้น ข้างกายกลับมีภุตน้อยช่างจำนรรจา คอยเดินตาม ดูอย่างไรก็ไม่เหมาะกับสถานะของช่างเส้นเลยจริง ๆ

แม้ทรงหลินจะมีชีวิตอยู่หลายหมื่นปี แต่กลับไม่เคยอยู่กับเด็กสาวนางหนึ่งเพียงลำพัง เขายังทำไปได้ไม่กี่ก้าว นางก็เอาแต่นั่งเงียบไม่กล่าวคำในใจเขาไม่พอใจอยู่บ้าง

เอาแต่ตามเขาตลอดทาง แต่กลับไม่กล่าวอะไร หรืออยากให้เขาเริ่มต้นบทสนทนา

ทรงหลินหันกลับไป เห็นนางยังโย่งหยก ท่าทางกระโดดกระเดก มองก็รู้ว่าคงไม่มีผู้ใดสั่งสอนตั้งแต่นางยังเด็ก พอดคิดเช่นนี้ทรงหลินก็รู้สึกสงสารภุตหลานน้อยตนนี้อยู่บ้าง พลันเอ่ยว่า “อย่าเหยียบมั่วซั่ว ระวังจะเหยียบพืชผักเสียหาย”

ทรงหลินช่างเลินจิดใจดีมากเมตตา ที่ใส่ใจที่สุดก็คือเรื่องพวกนี้แล้ว อาเหลียนเงยหน้าเล็กๆ ขึ้นยิ้ม ก่อนวิ่งเหยาะๆ เข้าไปหา “ข้าระวังมากเจ้าคะ ไม่มีทางเหยียบเจ้าพวกนี้”

ทรงหลินสีหน้าดีขึ้นบ้าง

อาเหลียนรวบรวมความกล้าขึ้นไปยืนเคียงข้างเขา “เรื่องวันนั้นขอช่างเลินอย่าได้โกรธอีกเลยนะเจ้าคะ”

เรื่องที่ว่านั้นก็คือเรื่องที่ช่างเลินมีใจเมตตาขึ้นเณนาง แต่นางมัวแต่สนใจเขา

ทรงหลินรับคำ “อืม” แล้วไม่กล่าวอีก

อาเหลียนเอ่ยว่า “วันนั้นพอช่างเลินโกรธจนจากไปแล้ว ข้าก็ฝึกซ้อมอยู่นาน ในที่สุดก็ฝึกจนสำเร็จ ชงชวีจุนเจ๋อไม่ตำหนิข้าอีกแล้วเจ้าคะ”

ทรงหลินพอจะเข้าใจอารมณ์ของชงชวีอยู่บ้าง ระดับอย่างภุตหลานน้อยตนนี้เข้าจิวเซียวเก๋อได้ก็นับว่าเป็นโชคที่ส่งสมมาสามชาติแล้ว แต่นางกลับไม่มานะพยายาม เป็นตัวถ่วงของเหล่าศิษย์ใหม่ ขนาดเขายังอดตำหนิไม่ได้ นับประสาอะไรกับชงชวีอารมณ์ร้อนผู้นั้น

“ทรงหลินช่างเลิน” นางเรียกเขาเสียงเบา

ทรงหลินถาม “มีเรื่องใดอีก”

อาเหลียนเม้มริมฝีปาก หลุบตาต่ำ ก่อนเหลือบตามอง จ้องเขาอย่างแน่วแน่ สองมือกุมกันอย่างชัดเจน “เดิมข้าก็อาศัยโชคได้ถึงเข้าจิวเซียวเก๋อได้ ทว่าข้าเคารพนับถือช่างเลินนานแล้ว เมื่อเข้าจิวเซียวเก๋อแล้ว

ก็ไม่อยากจากไปเช่นนี้ หนึ่งเดือนจากนี้จะมีการประลองของศิษย์ใหม่ มีเพียงต้องผ่านการประลองครั้งนี้ไปเท่านั้น ข้าถึงจะกลายเป็นศิษย์ของ จิวเซียวเกออย่างสมบูรณ์ ทว่าตะบะบาเพ็ญของข้าต่ำต้อย ทั้งยังเรียนไม่เก่ง ยากยิ่งนักที่จะโดดเด่นท่ามกลางศิษย์จำนวนมาก”

นางมีความสามารถเท่าใด เขาจะไม่รู้หรือ อย่าว่าแต่โดดเด่นเหนือ ผู้ใดเลย แค่ไม่ถ่วงผู้อื่นก็ถือว่าไม่ง่ายแล้ว

ไต้ยีนางกล่าวต่อไม่ผิดจากที่คาดไว้ “แต่...หากได้ช่างเส้นช่วย ชี้นะด้วยตนเอง ข้าคิดว่าข้าต้องผ่านการประลองได้แน่เจ้าคะ”

หรงหลินเอ่ย “เหตุใดข้าต้องช่วยชี้นะเจ้าด้วย” เขาเป็นช่างเส้น มีเรื่องต้องทำมากมาย

อาเหลียนกล่าวว่า “เมื่อครูช่างเส้นรับหงส์ไฟของข้าไปแล้ว”

หรงหลินสีหน้าเคร่งขรึม คิดไม่ถึงว่านางจะเป็นภูตน้อยที่ตระหนี่ถึงเพียงนี้ เขาโกรธจนหน้ามืด ทำท่าจะหยิบของออกมาจากแขนเสื้อ “คืนให้เจ้าก็ได้”

อาเหลียนรีบกอดแขนเขาไว้และรีบเอ่ย “ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น” นางลอบสังเกตสีหน้าของเขารั้ะมัดระวี่ เห็นใบหน้าหล่อเหลาของ ช่างเส้นดำทะมึน ก็รู้ว่าเขาคงโกรธแล้วจริงๆ นางปลอบด้วยความจริงใจ “ท่านอย่าโกรธเลย”

แม้กระทั่งปลอบคนยังทำไม่เป็น

เขารู้สึกโกรธอยู่บ้างจริงๆ ทว่าเพียงไม่นานก็สงบลง มองนางที่ กอดแขนของเขาไว้อย่างร้อนรนก็เข้าใจ ด้วยความสามารถเช่นนาง การ เข้าใจเจียวเกอคงไม่ใช่เรื่องง่ายจริงๆ...อย่างไรช่วงนี้เขาก็ไม่มีธุระใดต้องทำ

เขาหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง ชักแขนของตนออกจากอ้อมกอดของนาง เอ่ยอย่างไม่อนานหรือใจว่า “เจ้ามาหาข้าที่นั่นตอน ยามสาม¹⁵ ของทุกคืน”

อาเหลียนเบิกตาโต เน้นนานกว่าจะได้สติว่าช่างเส้นตอบรับว่าจะ สอนนางเป็นพิเศษ นางรีบผงกศีรษะรัวๆ รวากับโศลกกระเทียมพร้อม

¹⁵ ช่วงเวลา 23.00 - 1.00 น.

เอ่ยว่า “เจ้าคะ” นางถามอีกว่า “ช่างเส้นชอบกินรสชาติใดหรือเจ้าคะ ข้าจะได้เตรียมของว่างมื่อตึกมาให้ท่าน”

ทรงหลินชมวดคิ้วมองนาง เขาคຸ່นคิด ค่อยเอ่ยว่า “ข้าชอบอาหารรสค่อนข้างจัด”

อาเหลียนดีใจอึกโข แม่นางอยากจะสละตน ทว่ายามนี้ฐานะของนางต่ำต้อย มีเพียงการเป็นศิษย์ของจิวเซียวเก๋อโดยสมบูรณ์เท่านั้น ถึงจะมีคุณสมบัติที่จะเป็นปลาของช่างเส้นได้

นางสามารถแปลงกายเป็นมนุษย์ ทว่าเมื่อยืนนานขามักจะอ่อนแรง อยากนั่งลงสักหน่อย ทว่าช่างเส้นไม่นั่ง นางเกรงใจที่จะนั่ง จึงอดถามเขาไม่ได้ว่า “ช่างเส้นไม่เหนื่อยหรือ อยากนั่งสักพักหรือไม่เจ้าคะ”

ทรงหลินชายตามองนางนิดๆ ในใจทราบดี แต่ไม่ได้เปิดโปงนาง เขาค่อยๆ ยกชายภูษาขึ้น ทรุดกายลงนั่งบนหินก้อนใหญ่ด้านหลังด้วยท่าทางสง่างาม

อาเหลียนถือโอกาสนั่งลงทันควัน สองมือเท้าคางมองวารีใสที่กระเพื่อมน้อยๆ ในสระคลื่นมรกต “จิวเซียวเก๋อเป็นสถานที่ที่งามจริงๆ ได้รับการสรรค์สร้างอย่างวิจิตรบรรจง ครั้งก่อนยามพบช่างเส้นที่นี่ ข้าเห็นในสระมีเสาหยกสูงเสียดฟ้า ระหว่างเสานั้นมีนกตัวใหญ่ แต่ข้าไม่ทราบว่าเป็นสัญลักษณ์มงคลอะไร...” นางพึมพำกับตนเอง เห็นช่างเส้นไม่กล่าวคำจึงหันมอง สีหน้าเขาไม่ใคร่ยินดีนัก ช่างเส้นคงนึกว่านางกล่าวถ้อยคำส่งเดช จึงรีบอธิบายว่า “ข้าเห็นจริงๆ นะเจ้าคะ...”

นางยื่นมือออกไปแล้วเริ่มทำท่าเปรียบเทียบขนาดให้ดู “นกนั้นใหญ่มากจริงๆ”

อาเหลียนยังคิดจะพูดต่อ ทว่ากลับพบว่าตนเองทำได้เพียงส่งเสียง “อือๆ” ออกมาเท่านั้น พอขยับตัวก็พบว่าตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ที่นางกลับคืนร่างเดิมแล้ว!

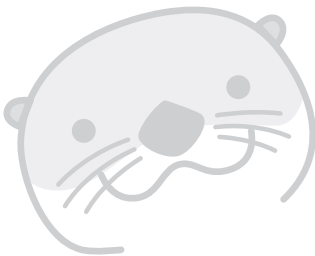
ปลาขาวเหลียนตัวอวบขาวพยายามออกแรงดันบนหินก้อนใหญ่

ทรงหลินเหลือบมองอย่างเฉยชา เห็นนางงะแงะก็คลายความโกรธลงบ้าง เขาหยัดกายลุกขึ้น ไม่อยากมองนางอีก หันหลังให้นางแล้วกลับตาลปัตรปรบอารมณืให้คงที่ ค่อยเอ่ยว่า “อีกครั้งช่วยมาก็จะคืนร่างกลับมา

เจ้าระวังให้ตี อย่าให้ใครจับไปเล่า”

กล่าวจบ ก็ใช้วิชาเขียนไปจากที่นี้ทันที

ปลาฮวาเหลียนดีดตัวสองสามทีลงมาจากหินก้อนใหญ่ จากนั้นกระโดดลงสระคลื่นมรกตเสียงดัง “ตุ้ม” ลงไปว่ายในคลื่นธาราอย่างยอมรับชะตากรรม

ทดลองอ่าน